SPRAWOZDANIE

RADY ADWOKACKIEJ
W WARSZAWIE

ZA ROK

1929--1930

1930 WARSZAWA 1930

NAKŁADEM IZBY ADWOKACKIEJ WARSZAWSKIEJ

SPRAWOZDANIE RADY ADWOKACKIEJ W WARSZAWIE.

SPRAWOZDANIE RADY ADWOKACKIEJ W WARSZAWIE

ZA ROK

1929 — 1930

(OD 15/II 1929 R. — 15/II 1930 R.)

1930 WARSZAWA 1930

NAKŁADEM IZBY ADWOKACKIEJ WARSZAWSKIEJ

DRUKARNIA
L. BOGUSŁAWSKIEGO
WARSZAWA, ŚWIĘTOKRZYSKA 11.

I. SKŁAD RADY ADWOKACKIEJ. ORGANIZACJA PRACY.

SKŁAD RADY. W wyniku dokonanych na zwyczajnem rocznem Walnem Zgromadzeniu Izby w dniu 23 marca 1929 r. wyborów uzupełniających, skład Rady Adwokackiej w okresie sprawozdawczym był następujący:

1.	Białaszewicz Czesław	1-szy	rok	kadencji
2.	Bojanowicz Teodor	2-gi	"	"
3.	Brokman Wacław	3-ci	"	"
4.	Ettinger Mieczysław	2-gi	"	"
5.	Janczewski Stanisław	3-ci	"	"
6.	Jarosz Mieczysław	2-gi	"	"
7.	Mińkiewicz Wacław	2-gi	"	"
8.	Nagórski Zygmunt	1-szy	"	"
9.	Nowodworski Leon	1-szy	"	"
10.	Pęski Wacław	3-ci	"	"
11.	Sokołowski Zygmunt	3-ci	"	"
12.	Szaciński Mieczysław	2-gi	"	"
13.	Urbanowicz Stefan	1-szy	"	"
14.	Wodziński Radzisław	3-ci	"	"
15.	Zdanowicz Bronisław	1-szy	"	"

PREZYDJUM. Na pierwszem posiedzeniu Rady Adwokackiej w odnowionym składzie, odbytem w dniu 9 kwietnia 1929 r., dokonane zostały wybory Prezydjum z wynikiem następującym:

Dziekan — Sokołowski Zygmunt,
Wice-Dziekan — Nagórski Zygmunt,
Sekretarze: { Szaciński Mieczysław, Mińkiewicz Wacław,
Skarbnik — Białaszewicz Czesław
Zastęp. skarbnika — Zdanowicz Bronisław,
Bibljotekarz — Nowodworski Leon.

POSIEDZENIA PLENARNE I PREZYDJALNE. Posiedzenia plenarne Rady Adwokackiej odbywały się w okresie sprawozdawczym co tydzień, z wyjątkiem okresów świątecznych i miesięcy letnich (lipiec, sierpień). Ogółem w okresie sprawozdawczym odbyło się 43 posiedzeń plenarnych, na których Rada załatwiła 1047 spraw.

Sprawy natury gospodarczej, porządkowej i przygotowawczej załatwiało Prezydjum Rady na stałych posiedzeniach tygodniowych, których w okresie sprawozdawczym odbyło się 36. Ogółem Prezydjum Rady załatwiło 429 spraw. W okresie ferji letnich Prezydjum załatwiało w zastępstwie Rady wszelkie wogóle sprawy bieżące, z wyjątkiem wpisów na listy adwokatów i aplikantów adwokackich, oraz pociągania członków do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

KOMISJE. Na pierwszem posiedzeniu Rady Adwokackiej wybrane zostały, zgodnie z § 55 Regulaminu Rad Adwokackich, następujące komisje stałe:

1. Egzaminacyjna w składzie Dziekana, Wice-Dziekana, członków Rady: Cz. Białaszewicza, T. Bojanowicza, W. Brokmana, M. Ettingera, St. Janczewskiego, S. Urbanowicza, oraz kierowników seminarjum. Komisja ta na zasadzie udzielonego jej przez Radę Adwokacką prawa kooptacji, zaprosiła w następstwie do udziału w swoich pracach członków Izby: L. Domańskiego, St. Goldsztejna, J. Kuczyńskiego i J. Nowodworskiego.

2. Zapomogowa w składzie Wice-Dziekana, Cz. Białaszewicza i B. Zdanowicza. Do obowiązków tej Komisji należało stawianie wniosków w kwestjach przyznawania pożyczek członkom Izby, wydawania zapomóg i t. p.

3. Konsultacji adwokackiej dla niezamożnej ludności w składzie W. Pęskiego i B. Zdanowicza. Do komisji tej należał stały i bezpośredni nadzór nad konsultacją i wyznaczanie dyżurów.

W ciągu roku sprawozdawczego dla opracowania poszczególnych spraw zostały przez Radę Adwokacką wyłonione następujące komisje:

Komisja do opracowania wniosków, mających na celu zwiększenie i utrwalenie kontaktu pomiędzy członkami Izby,

a Radą, w składzie Wice-Dziekana, W. Mińkiewicza i B. Zdanowicza.

Komisja do rozważenia sprawy zatrudnienia przez jednego patrona kilku aplikantów adwokackich w składzie Wice-Dziekana, S. Urbanowicza i B. Zdanowicza.

Komisja do sprawy urządzenia lokalu Rady Adwokackiej w składzie L. Nowodworskiego, W. Pęskiego i B. Zdanowicza.

Komisja do opracawania projektu nowej taksy adwokackiej w składzie Dziekana i członków Rady T. Bojanowicza, L. Nowowodworskiego i M. Ettingera.

Komisja pod przewodnctwem Dziekana do zbadania materjałów w sprawie znowelizowania istniejącego ubezpieczenia koleżeńskiego i opracowania odnośnych wniosków. Do Komisji tej wszedł członek Rady Czesław Białaszewicz i z poza Rady zaproszeni zostali członkiwie Izby: Lucjan Altberg, Bolesław Bielawski, Juljan Cohn, Herman Eberhardt, Eugenjusz Ernst, Józef Gembski, Stanisław Jezierski, Bolesław Kaminer, Henryk Kon, Stanisław Neufeld, Bolesław Rotwand, Tadeusz Słoński i Stanisław Tylbor. W następstwie doproszeni byli do Komisji adwokaci: Stanisław Bielenia i Aleksander Kroński.

SEMINARJUM DLA APLIKANTÓW ADWOKACKICH. Na zasadzie § 26 Regulaminu Rad Adwokackich zorganizowane zostały wzorem lat poprzednich seminarja dla aplikantów adwokackich celem ich praktycznego wyszkolenia. Kierownictwo Seminarjum prawa cywilnego i handlowego powierzone zostało Dziekanowi Rady Z. Sokołowskiemu, Seminarjum prawa karnego byłemu Dziekanowi Rady J. Nowodworskiemu i członkowi Rady M. Ettingerowi, wreszcie Seminarjum prawa administracyjnego członkowi Rady S. Urbanowiczowi. Oprócz wyżej wymienionych prowadzili wykłady i zajęcia na Seminarjach zaproszeni przez Radę następujący członkowie Izby: A. Bogucki, J. Cohn, L. Czeszer, S. Goldsztejn, N. Grodziński, J. Kliński, H. Kon, J. S. Konic, B. Koral, A. Kroński, J. Kuczyński, R. Kuratowski, M. Lewy, Z. Nagórski, L. Nowodworski, B. Rotwand, S. Rundo, S. Rundstein, K. Sterling i W. J. Szatensztajn.

SĄD DYSCYPLINARNY. Na zasadzie § 27 Rada Adwokacka corocznie wybiera z pośród siebie przez balotowanie tajne 6-ciu członków Sądu Dyscyplinarnego i 3-ch zastępców.

Na pierwszem posiedzeniu Rady Adwokackiej w odnowionym składzie na członków Sądu Dyscyplinarnego wybrani zostali: T. Bojanowicz, W. Brokman, W. Mińkiewicz, L. Nowodworski, S. Urbanowicz i B. Zdanowicz, a na zastępców: C. Białaszewicz, S. Janczewski i M. Szaciński. Ponieważ niezwłocznie po dokonanych wyborach S. Janczewski zrzekł się mandatu, przeto na jego miejsce wszedł M. Ettinger, który z kolei otrzymał największą ilość głosów.

Na posiedzeniu Rady w dniu 15 października 1929 roku członek Rady W. Mińkiewicz na skutek własnej prośby zwolniony został od obowiązków członka Sądu Dyscyplinarnego do końca kadencji i na jego miejsce wybrany został członek Rady W. Pęski.

Ponieważ przepis § 27 Regulaminu Rad Adwokackich, ograniczający liczbę zastępców członków Sądu Dyscyplinarnego do 3-ch, okazał się w praktyce bardzo niedogodny, przeto Rada Adwokacka wystąpiła do Rady Naczelnej z wnioskiem o poddanie rewizji tego § regulaminu i o wprowadzenie odnośnych zmian. Na skutek tego wniosku Naczelna Rada Adwokacka, na mocy swej decyzji z dnia 25 stycznia 1930 r., postanowiła zmienić § 27 Regulaminu Rad Adwokackich, i nadać mu brzmienie następujące:

„Rada Adwokacka corocznie wybiera z pośród siebie przez balotowanie tajne do Sądu Dyscyplinarnego sześciu członków. Pozostali członkowie Rady Adwokackiej mogą być powoływani do składu Sądu Dyscyplinarnego, jako zastępcy stałych członków Sądu. Zastępcy wchodzą do kompletu sądzącego w razie choroby, nieobecności, wyłączenia i innych przyczyn niemożności uczestniczenia w posiedzeniach Sądu członków stałych".

Posiedzenia Sądu Dyscyplinarnego odbywały się z nielicznemi wyjątkami co tydzień w soboty w gmachu Sądu Apelacyjnego pod przewodnictwem Dziekana lub wicedziekana.

DELEGACI RADY. Na zasadzie § 69 Regulaminu Rad Adwokackich, Rada Adwokacka może w tych miejscowościach, gdzie obrała sobie siedzibę znaczniejsza liczba adwokatów, wyznaczać delegatów Rady i ich zastępców, wskazanych przez miejscowych adwokatów.

W okresie sprawozdawczym delegatami Rady i ich zastępcami byli:

miejscowość	delegat	zastępca
Biała Podlaska	Skudro Wincenty	Maciejowski Jan
Białystok	Różański Roman	Lipko Mieczysław
Częstochowa	Zawadzki Rajmund	Winnicki Włodzimierz
Kalisz	Królikowski Józef	Żardecki Aleksander
Łódź	Biłyk Alfred	Fichna Bolesław
Łomża	Ryntflejsz Kazimierz	Mieczkowski Adam
Mława	Koszutski Stanisław (do 3.XII.1929)	Rotwand Lucjan
"	Rotwand Lucjan (od 3.XII.1929)	Wierzbicki Grzegorz
Piotrków	Kleyna Dobrosław	—
Płock	Baliński Stefan	—
iedlce	Wilczyński Aleksander (do 15.VI.1929)	Serednicki Juljan
"	Ślaski Władysław (od 15.VI.1929)	"
Sosnowiec	Borowski Jan	Forelle Benedykt
Włocławek	Barcikowski Eugenjusz	Wawrzyniecki Antoni

KANCELARJA. Wobec stałego wzrostu liczby adwokatów i aplikantów adwokackich zwiększa się stale ilość spraw, załatwianych przez kancelarję. Poniższe zestawienie cyfrowe za pięć ubiegłych lat sprawozdawczych daje należyte pojęcie o pracy kancelarji.

Rok	wpłynęło pism	wysłano
1925/6	4 327	5.830
1926/7	5.275	7.212
1927/8	5.945	7.471
1928/9	6 860	7.319
1929/30	7.639	7.966

Ilość urzędników kancelarji Rady Adwokackiej w roku sprawozdawczym z powodu stałego wzrostu liczby adwokatów i aplikantów adwokackich i zwiększania się na skutek tego ilości załatwianych spraw, musiała być powiększona o 2 osoby, a mianowicie o jednego pracownika buchalteryjnego i o jednego pracownika kancelaryjnego.

II. DZIAŁALNOŚĆ RADY ADWOKACKIEJ.

I. SPRAWY OGÓLNE.

CZYNNOŚCI REPREZENTACYJNE. Z czynności reprezentacyjnych Rady Adwokackiej nazewnątrz w roku sprawozdawczym, po za złożeniem przez Dziekana i Wicedziekana wizyt urzędowych, powinszowań noworocznych i t. p., odnotować należy:

Udział Rady Adwokackiej w 2-gim Zjeździe Prawników Polskich, odbytym w Warszawie w dn. 29 września — 2 października 1929 r. Na bankiecie, którym zakończył się Zjazd, Dziekan wygłosił przemówienie w języku francuskim do gości cudzoziemskich, wśród których znalazł się jeden adwokat.

Udział w „Dniu Związkowym", urządzonym przez Związek Adwokatów Polskich w Poznaniu w dn. 29 i 30 czerwca oraz 1 lipca 1929 r.

Wysłanie przez Dziekana Rady w imieniu Izby depeszy do Ambasadora Polskiego w Paryżu z powodu uroczystości odsłonięcia pomnika Adama Mickiewicza.

Złożenie za pośrednictwem członka Izby Wiceprezesa Rady Miejskiej m. st. Warszawy Stanisława Wilczyńskiego kondolencji Paryskiej Radzie Adwokackiej z powodu śmierci Marszałka Focha.

Wysłanie depeszy kondolencyjnej do Wydziału Izby Adwokackiej we Lwowie z powodu śmierci długoletniego Prezydenta Wydziału, adwokata Michała Greka.

Udział Dziekana Rady w Stołecznym Komitecie niesienia pomocy Wileńszczyźnie.

Udział w uroczystym obchodzie 50-lecia pracy w zawodzie prawniczym Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej, adwokata Henryka Konica. Po uroczystej akademji w auli Uniwersytetu, urządzony został w godzinach popołudniowych raut w sali Ma-

linowej hotelu Bristol. Podczas rautu Dziekan złożył imieniem Rady Adwokackiej na ręce jubilata adres treści następującej:

„Czcigodny Panie! W dniu, w którym instytucje i zrzeszenia prawnicze oraz organizacje społeczne w imieniu szerokich kół społeczeństwa polskiego, postanowiły uczcić pięćdziesięciolecie Twej pracy, Rada Adwokacka w stolicy Polski śpieszy wyrazić Ci serdeczne powinszowania z okazji uroczystego a pięknego jubileuszu; głębokie uznanie zasług, które położyłeś przez tak długi okres wytężonej i w plon bogatej pracy; szczere życzenia, abyś z niesłabnącym, zwykłym sobie zapałem wielostronne Twe prace nadal prowadził. Adwokatura może czuć się dumną, że dzisiejszy obchód — to nietylko kilkudziesięcioletnia rocznica wybitnej Twej, Czcigodny Panie, działalności obrończej; nietylko uczczenie poświęcenia pełnych a owocnych poczynań, zabiegów i wysiłków, które Czcigodny Panie Preziesie Naczelnej Rady Adwokackiej, od pierwszych chwil wstąpienia w szranki adwokackie nieprzerwanie do dnia dzisiejszego z rosnącą wciąż energją przedsiębrałeś w dziedzinie życia korporacyjnego, stale dążąc do postawienia Palestry na najwyższym poziomie i troszcząc się o zapewnienie jej należnego stanowiska w społeczeństwie; ale również jubileusz Twej półwiekowej pracy publicystycznej i naukowej na polu polskiego piśmiennictwa prawniczego, które, Panie Redaktorze, zasilałeś tyloma cennemi pracami; zarazem uczczenie, Panie Profesorze, Twej pracy w odrodzonej Rzeczypospolitej nad bezpośredniem kształceniem młodego pokolenia prawniczego; uczczenie także Twego wybitnego udziału w okresie pierwszego dziesięciolecia w pracach ustawodawczych, zwłaszcza w pracach Komisji Kodyfikacyjnej; że wreszcie hołd to za nieugiętą działalność i dawniej — w czasie niewoli, i obecnie — w dobie odrodzenia — na szerokiej niwie życia społeczno-narodowego w przeróżnych jego przejawach, — za siłę przekonania i odwagę, która cechowała Twe wystąpienia na tem polu, za wielkie zasługi, jakie na niem położyłeś. Jako adwokat, zajmujący obecnie naczelną godność w Korporacji, sam tedy wcieliłeś w życie, dając innym przykład, drogie zarówno Tobie, jak i nam hasła i pojęcia o roli, jaką adwokaci w życiu społeczeństwa odgrywać powinni. I za to, obok wyrazów powinszowania, uznania i życzeń, składamy Ci, Dostojny Jubilacie, wyrazy gorącej wdzięczności".

UTRZYMANIE KONTAKTU POMIĘDZY RADĄ I CZŁONKAMI IZBY. W dążeniu do utrzymania bliskiego kontaktu pomiędzy Radą i członkami Izby, Rada Adwokacka wyłoniła Komisję w składzie Wice-Dziekana i członków Rady W. Minkiewicza oraz B. Zdanowicza dla opracowania wniosków, mających na celu zwiększenie i utrwalenie istniejącego kontaktu.

Po odbyciu kilku posiedzeń Komisja doszła do wniosku, że dla osiągnięcia powyższego celu należałoby narazie rozpocząć od urządzenia zebrań dyskusyjnych dla członków Izby, wydawania komunikatów we wszystkich sprawach, mogących interesować ogół adwokatury, ogłaszania nietylko w sprawozdaniach rocznych, ale i w specjalnych wydawnictwach zasadniczych tez i orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego, wreszcie wydanie i rozesłanie wszystkim członkom Izby statutu palestry i regulaminu Rady Adwokackiej.

Powyższe wnioski uznane zostały przez Radę w zasadzie za słuszne, przyczem Dziekan Rady podjął się opracowania i wydania statutu palestry z komentarzami oraz zasadniczymi orzeczeniami i tezami Rady Adwokackiej i Sądu Dyscyplinarnego. Do pracy tej Dziekan Rady zaprosił członków Izby: A. Boguckiego, E. Całusa, E. Ernsta, M. Ettingera, K. Kaletę, K. Kraushara, T. Kizlera, L. Nowodworskiego i C. Szermera.

WALKA Z POKĄTNEM DORADZTWEM. Wzorem lat poprzednich Rada Adwokacka wszelkiemi dostępnemi jej środkami prowadziła walkę z pokątnem doradztwem. Ze względu na szkodliwość t. zw. biur porad prawnych, Rada Adwokacka zwracała się do Komisarjatu Rządu z prośbą o pomoc w ich zwalczaniu, jednakże ze względu na to, że biura takie działają na zasadzie otrzymanych koncesji, Komisarjat Rządu pomocy swej odmówił. Wobec tego Rada Adwokacka zwróciła się do redakcji Kurjera Warszawskiego z prośbą o niezamieszczanie ogłoszeń o tych biurach, wskazując na to, że biura te wyrządzają wielką szkodę szerokim masom ludności.

Po otrzymaniu wiadomości, że kilku pokątnych doradców stale interwenjuje w sprawach, toczących się w Sekcji Upadłościowej Wydziału Handlowego Sądu Okręgowego w Warszawie, Dziekan Rady zwrócił się do Przewodniczącego Wydziału z prośbą o wydanie zarządzeń, mających na celu uniemożliwienie oso-

bom postronnym wglądu do aktów. Prośba ta odniosła należyty skutek.

Biuro Radcy Prawnego przy Magistracie m. st. Warszawy na skutek otrzymanego meldunku zawiadomiło Radę, że b. adwokat Karol W. w dalszym ciągu używa tytułu adwokata. Na skutek tego zawiadomienia Rada Adwokacka zwróciła się do Prokuratora z prośbą o przedsięwzięcie skutecznych środków dla ukrócenia działalności W., podającego się za adwokata, pomimo skreślenia go z listy członków Izby.

2. OBRONA PRAW I INTERESÓW ADWOKATURY.

INTERWENCJA RADY W ZATARGACH MIĘDZY ADWOKATURĄ A SĄDOWNICTWEM I WŁADZAMI ADMINISTRACYJNEMI. Poważniejszych zatargów w okresie sprawozdawczym pomiędzy członkami Izby a Sądownictwem nie było. Jedynie w kilku wypadkach, na wniosek członków Izby, Dziekan Rady interwenjował u przewodniczących poszczególnych wydziałów sądowych w sprawie niepunktualnego rozpoczynania przez niektóre Sądy rozpraw sądowych i zarządzania zbyt długich przerw, narażających na stratę czasu oczekujących adwokatów. We wszystkich tych wypadkach interwencje dziekana przyjmowane były z wielką życzliwością i z zapewnieniem, że tego rodzaju fakty, stanowiące zresztą wyjątki, nie będą powtarzały się.

Również nieliczne były w roku sprawozdawczym zatargi pomiędzy adwokaturą, a władzami administracyjnemi. Interwencja Rady i w tych zatargach odnosiła zawsze pożądany skutek. W szczególności z powodu okólnika Ministra Reform Rolnych, zawierającego ustępy, któremi mogła uczuć się dotknięta adwokatura, interwencja Rady Adwokackiej doprowadziła do definitywnego wyjaśniania i załatwiania sprawy z zachowaniem godności stanu.

FERJE SĄDOWE. Na jednym z pierwszych swoich posiedzień Rada Adwokacka postanowiła polecić członkowi Rady L. Nowodworskiemu opracowanie wniosku do Ministra Sprawiedliwości w sprawie wprowadzenia ferji sądowych. W wniosku tym wskazane zostało, że brak ferji sądowych utrudnia w znacznym

stopniu, a niekiedy nawet uniemożliwia adwokatom korzystanie z niezbędnego wypoczynku letniego, a zarazem utrudnia racjonalne korzystanie z urlopów letnich przez sędziów i powoduje zbytnie przeciążenie pracą ich kolegów pozostających. Dlatego też w art. 174—177 opracowanego przez Komisję Kodyfikacyjną projektu jednolitego dla całego Państwa Kodeksu Procedury Cywilnej, przewidziane zostały ferje letnie. Ponieważ jednak wprowadzenie w życie jednolitej Ustawy postępowania cywilnego nie może rychło nastąpić, przeto zdaniem Rady należałoby uregulować narazie sprawę ferji sądowych w drodze zarządzeń wewnętrznych. W tym celu w złożonym do Ministra Sprawiedliwości wniosku Rada podała zasadnicze wytyczne dla takiego zarządzenia.

W odpowiedzi na powyższy wniosek Ministerstwo Sprawiedliwości zakomunikowało, że postulaty Rady Adwokackiej w okresie ferji letnich 1929 r. nie mogą być uwzględnione, ponieważ terminy we wszystkich sprawach zostały już wyznaczone naprzód na dłuższy okres czasu, odwołanie zaś ich mogłoby pociągnąć za sobą niedogodności, a nieraz i koszty zarówno dla stron, jak i dla Sądu. Uznając jednak w zasadzie słuszność postulatu Rady Adwokackiej, Ministerstwo przystąpiło do rozważenia sprawy wydania stosownych zarządzeń na rok 1930.

W styczniu roku bieżącego do wiadomości Rady Adwokackiej doszło, że przy ostatecznym czytaniu opracowanego przez Komisję Kodyfikacyjną projektu jednolitego dla całego Państwa Kodeksu Procedury Cywilnej skreślone zostały art. 174—177, przewidujące letnie ferje sądowe. Na skutek tego Rada Adwokacka zwróciła się do Komisji Kodyfikacyjnej z należycie umotywowanym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie danej kwestji i przywrócenie w projekcie Kodeksu procedury cywilnej pierwotnych w tej mierze przepisów.

Pismem z dnia 4 lutego r. b. sekretarz generalny Komisji Kodyfikacyjnej zawiadomił Radę Adwokacką w odpowiedzi na jej wniosek, że przepisy o ferjach sądowych w tej postaci, w jakiej były zaprojektowane przez Komitet Redakcyjny Kodeksu Postępowania Cywilnego, zostały przyjęte przez Komitet Organizacji Pracy Komisji Kodyfikacyjnej na posiedzeniu w dn. 30 stycznia r. b. przy obradach nad ustawą wprowadczą do Ko-

deksu Postępowania Cywilnego, i umieszczone zostały w projekcie tej ustawy.

KWESTJE PODATKOWE. Izba Skarbowa w Warszawie zwróciła się we wrześniu 1929 r. do Rady Adwokackiej z propozycją przyjęcia udziału w pracach Izby, mających zdążyć do osiągnięcia możliwej równomierności w opodatkowaniu adwokatów przy wymiarze podatków dochodowego i przemysłowego. Podczas konferencji, odbytych w Izbie Skarbowej, wyjaśniło się, że Izbie chodzi o dostarczenie jej szeregu danych, mających służyć za materjał orjentacyjny do określania wysokości zarobków adwokatów, przyczem w mniemaniu Izby Skarbowej, materjałem tym mogłyby być dane, dotyczące rodzaju praktyki adwokatów, ilości załatwionych i bieżących spraw za dany okres, wielkości zajmowanego lokalu, ilości służby domowej i t. p. Rada Adwokacka, nie mogła jednak przystać na propozycję Izby Skarbowej, uważając przedewszystkiem, że art. 24 Statutu P. P. P. nie upoważniła Rady do zbierania śród członków Izby Adwokackiej drogą ankiety i żądania od nich danych, o które chodzi władzom skarbowym, gdyż to przekraczałoby kompetencję Rady; art. 56 i 59 ust. o pod. doch. nie uprawniają również Rady do zbierania śród członków Izby tych danych, lecz jedynie wkładają na nią obowiązek dostarczania na żądanie Urzędów skarbowych posiadanych przez nią z racji jej funkcji urzędowych danych faktycznych. Poza tem, Rada była zdania, że żądany przez władze skarbowe materjał nie przyczyni się do wyjaśnienia wysokości zarobków, gdyż ani ścisła specjalność w zawodzie adwokackim nie da się ustalić, ani o tem nie świadczy ilość załatwionych i bieżących spraw, której zresztą wogóle nie możnaby ustalić, ani nie jest w tym względzie miarodajna wielkość zajmowaengo lokalu. Ponieważ Rada Adwokacka dąży do tego, aby wymiar podatków opierał się na wysokości rzeczywiście osiągniętych zarobków, przeto gotowość swą do współpracy z władzami skarbowiemi w tym kierunku wyraziła, lecz zaproponowała ją w innej formie, uważając ją za bardziej celową. Rada mianowicie zapronoponowała Izbie Skarbowej wydelegowanie biegłych z pośród członków adwokatury, którzyby łącznie z władzami skarbowemi sprawdzali deklaracje podatkowe, zaznaczając, że biegli ci będą najlepszymi znawcami co do wyso-

kości zarobków adwokackich, o sumienności zaś ich i bezstronności świadczyć musi to, że są oni obdarzeni zaufaniem Rady, przyczem dla owocności ich pracy konieczne jest liczenie się z ich głosem Komisji Szacunkowych. Władze skarbowe zgodziły się na takie ujęcie sprawy, zaczem Rada do pracy tej delegowała 20 adwokatów, którzy na szeregu posiedzeń w Izbie Skarbowej sprawdzali i korygowali złożone przez członków palestry deklaracje podatkowe. Zdania i opinja tych biegłych, o ile można wnosić z ich sprawozdań z posiedzeń, były uważnie brane pod rozwagę przez władze skarbowe.

Ostatnio w związku z projektowaną nowelizacją ustawy o państwowym podatku przemysłowym, Dziekan i Wice-Dziekan interwenjowali w tej sprawie u Ministra Skarbu. Interwencja ta została przez Ministra Skarbu przyjęta życzliwie, jednak Minister zastrzegł się, że zmniejszenie ciężaru podatku przemysłowego będzie możliwe tylko wówczas, jeżeli nie wpłynie to ujemnie na utrzymanie równowagi budżetu państwowego.

MIANOWANIE NOWYCH OBROŃCÓW SĄDOWYCH. Z chwilą wydania Dekretu Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. dalsze mianowanie obrońców przy Sądach wyższych (Okręgowych i Apelacyjnych) t. zw. obrońców sądowych nie jest dopuszczalne i tylko dawni obrońcy, o ile prawa ich przez Sądy Polskie zostały potwierdzone, mogą zajmować się prowadzeniem spraw. Mimo to zdarzyło się w praktyce na terenie b. Kongresówki kilka przypadków mianowania nowych obrońców sądowych z obrazą art. 4 powyższego Dekretu i z ujmą dla praw adwokatury. Ostatnio znów nastąpiła nominacja jednego z obrońców przy Sądach Pokoju na obrońcę sądowego.

Zważywszy, że podobne rozszerzenie uprawnień obrońców godzi w prawa i interesy adwokatury, tamując i opóźniając prawidłowe jej rozsiedlenie na prowincji i jest w rażącej sprzeczności z zarządzeniami, wydanemi przez Ministerstwo Sprawiedliwości na skutek interwencji organów palestry, Rada Adwokacka zwróciła się z odpowiedniem przedstawieniem do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

W sprawie utworzenia nowych etatów obrońców przy Sądach Grodzkich w okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Ra-

da Adwokacka przesłała do Rady Naczelnej pismo, w którem zaznaczyła, że powiększenie liczby obrońców sądowych ze względów zasadniczych, niejednokrotnie w odezwach Rady Adwokackiej do Prezesów Sądów Okręgowych sprecyzowanych i zgodnie ze stanowiskiem, wyrażonem w memorjale z 1926 r. uważa za niepożądane, z uwagi zaś na to, iż liczba aplikantów adwokackich w ostatnich 2-ch latach wzrosła ze 186 na 379, z czego na prowincji z 46 na 107, istnieje pewność, że liczba adwokatów na prowincji w najbliższym czasie wydatnie się powiększy, a tem samem odpadnie potrzeba mianowania nowej liczby obrońców sądowych w związku z wprowadzeniem nowego Kodeksu Postępowania Karnego.

Zgodnie z powyższym stanowiskiem na zapytania Prezesów Sądów okręgowych co do mianowania nowych obrońców sądowych, Rada Adwokacka stale udzielała odpowiedzi negatywnych.

Wobec mianowania przez jeden z Sądów Okręgowych na prowincji obrońcy sądowego bez zasiągnięcia opinji Rady Adwokackiej delegat miejscowy Rady Adwokackiej złożył odnośną skargę na uchwałę Sądu Okręgowego do Sądu Apelacyjnego, a niezależnie od tego Dziekan Rady osobiście i pisemnie interwenjował w tej sprawie u Prezesa Sądu Apelacyjnego.

WPROWADZENIE TOGI I BIRETU JAKO STROJU URZĘDOWEGO ADWOKATÓW. Na zasadzie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 czerwca 1929 roku ogłoszonego w Nr. 47 Dziennika Ustaw poz. 394, zostały na obszarze całego Państwa wprowadzone togi i birety, jako strój urzędowy dla sędziów i prokuratorów przy rozprawach. W związku z tem Minister Sprawiedliwości zwrócił się do Naczelnej Rady Adwokackiej z pismem z dnia 29 lipca 1929 r., w którem zaznaczył, że dla podniesienia powagi Sądu i stanu adwokackiego uważa za pożądane, ażeby również adwokaci, występujący przy rozprawach w tych Sądach, w których zostanie wprowadzony strój urzędowy, posiadali togi, jako swój strój urzędowy.

Podzielając opinję Ministra Sprawiedliwości, Naczelna Rada Adwokacka postanowiła uznać, że strojem adwokatów w czasie rozpraw sądowych powinny być toga i biret i w związku z tem opracowała wzór nowego stroju, jak również w porozumie-

niu z Radami Adwokackiemi, regulamin używania przez adwokatów togi i biretu.

W myśl tego regulaminu adwokaci obowiązani są używać togi i biretu przy wykonywaniu swego zawodu na rozprawach sądowych przed Sądem Najwyższym, Sądami Apelacyjnemi i Okręgowemi, jak również przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, począwszy od czasu, który Minister Sprawiewiedliwości ustali jako termin wprowadzenia stroju urzędowego dla Sędziów i prokuratorów w poszczególnych rodzajach sądów i w poszczególnych okręgach sądowych. Adwokaci mogą wkładać biret na głowę tylko podczas wygłaszania mowy obrończej w sprawach karnych i cywilnych; przy przemówieniach, poprzedzających ostateczne wywody stron, adwokaci biretu na głowę nie wkładają. Togi i biretów używają także członkowie Sądów Dyscyplinarnych, a także adwokaci, występujący przed temi sądami w charakterze obrońców; adwokaci, przeciw którym toczy się postępowanie, stają na rozprawie dyscyplinarnej bez togi. Członkom Naczelnej Rady Adwokackiej, tudzież członkom Rad Adwokackich Okręgowych, służy prawo używania togi i biretu na posiedzeniach publicznych z udziałem osób postronnych.

Dla dogodności członków Izby Rada Adwokacka zarządziła sporządzenie 2-ch tog i 2-ch birtów, które są do dyspozycji członków Izby w szatni Sądu Najwyższego oraz po dwie togi i dwa birety w szatni Sądu Apelacyjnego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego. W Szatni Sądu Apelacyjnego została przez Radę zainstalowana specjalna szafa do przechowywania tog i biretów członków Izby. W dalszym ciągu przewidziane jest ustawienie jeszcze kilku szaf w Sądzie Apelacyjnym, jak również w Sądzie Okręgowym w miarę wprowadzenia w tym ostatnim Sądzie togi i biretu, jako stroju urzędowego dla sędziów.

POBIERANIE PRZEZ ADWOKATÓW WYNAGRODZENIA ZA UDZIAŁ W SĄDACH POLUBOWNYCH. Sprawa ta, niejednokrotnie już poruszona i wszechstronnie omawiana, była przedmiotem uchwały Zgromadzenia Walnego członków Izby z dn. 23 marca 1929 r., które jednomyślnie wypowiedziało się za koniecznością rewizji decyzji Rady Naczelnej z dn. 5 lutego 1921 r. w przedmiocie niedopuszczalności pobierania przez adwokatów wynagrodzenia za udział w sądach polubownych

w charakterze arbitrów i superarbitrów. Na skutek tej uchwały Rada Adwokacka wystąpiła do Rady Naczelnej z odnośnym wnioskiem. Jednakże Naczelna Rada Adwokacka, po ponownem rozważeniu sprawy, uchwaliła swoją decyzję z dn. 5 lutego 1921 r. utrzymać w mocy. W ten sposób pobieranie przez adwokatów wynagrodzenia za pracę w charakterze członków Sądów Polubownych jest nadal uznane przez Radę Naczelną za niedopuszczalne.

3. CZUWANIE NAD WYKONANIEM PRZEZ CZŁONKÓW IZBY OBOWIĄZKÓW OBROŃCZYCH I PRZESTRZEGANIEM ETYKI ZAWODOWEJ.

POWODY INTERWENCJI. Przeważną ilość spraw, w których Rada Adwokacka musiała rozważać postępowanie poszczególnych członków Izby pod kątem widzenia obowiązków zawodowych oraz godności i etyki stanu obrończego, stanowiły skargi osób prywatnych, doniesienia Sądów i Urzędów, wreszcie zażalenia adwokatów przeciw kolegom. W nielicznych stosunkowo wypadkach Rada Adwokacka uważała za konieczne wszczynać postępowanie dyscyplinarne przeciwko członkom Izby z własnej inicjatywy.

Ogólna ilość doniesień Sądów i Urzędów, oraz skarg osób prywatnych i adwokatów za ostatnie 3-lecie wyraża się w następujących cyfrach:

Wpłynęło:	1927/28	1928/29	1929/30
doniesień od władz i urzędów	34	46	37
skarg osób prywatnych	160	161	203
skarg adwokatów	17	28	22
Ogółem	211	235	262

Oprócz 262 skarg i doniesień, które wpłynęły w okresie sprawozdawczym, Rada Adwokacka miała do załatwienia z okresu poprzedniego 59 skarg prywatnych, 19 doniesień urzędowych i 3 skargi adwokatów.

Z własnej inicjatywy Rada Adwokacka w roku sprawozdawczym weszła w rozważanie postępowania poszczególnych członków Izby w 13 wypadkach, przyczem przekazała Sądowi Dyscy-

plinarnemu 5 spraw, uznała złożone przez członków Izby na żądanie Rady wyjaśnienia za wystarczające w 6 sprawach i umorzyła wszczęte postępowanie dla braku podstaw w 2 sprawach.

Ogółem w roku sprawozdawczym Rada Adwokacka miała do załatwienia 356 spraw, dotyczących postępowania poszczególnych członków Izby pod kątem widzenia obowiązków zawodowych, oraz godności stanu obrończego.

DONIESIENIA URZĘDOWE. Z ogólnej ilości 37 doniesień urzędowych — 31 doniesień dotyczyło adwokatów i 6 aplikantów adwokackich. Doniesienia te pochodziły od następujących instytucji:

od sądów:

Sad Najwyższy, Izba II . . .	1
Sądy Okręgowe:	
w Białymstoku	1
w Warszawie	1
w Kaliszu	1
w Włocławku	1
w Sosnowcu	1
w Łodzi	1
Sąd Apelacyjny w Wilnie . .	1
Sędzia śledczy w Warszawie .	3
Sąd Grodzki w Srodzie . . .	1
Naczelnik Sądu Grodz. w Łodzi	1
Prezes Sądu Okręg. w Warszawie	1
Wojskowy Sąd w Brześciu .	1
Najwyższy Sąd Wojskowy . .	2
Sąd Grodzki w Warszawie . .	3
Prezes Sądu Okręg w Łodzi	1
Sąd Grodzki w Łowiczu . .	1
„ „ w Olkuszu . . .	1
Prezes Sądu Okręgowego w Włocławku	1

od urzędów:

Urzędy Prokuratorskie:	
w Warszawie	2
w Łucku	1
w Kaliszu	1
w Piotrkowie	1
Izba Skarbowa Grodzka . . .	1
Główna Komisja Ziemska . .	1
Urząd Gminy Jadów	1
Urząd Skarbowy	2
Izba Lekarska	1
Ministerstwo Sprawiedliwości .	1
Komisarjat Rządu	1

Powyższe doniesienia zawierały między innemi następujące zarzuty:

Niestawienie się bez usprawiedliwienia lub spóźnione przybycie obrońców z urzędu w sprawach karnych na rozprawę sądową, nienależyta znajomość ustaw i orzecznictwa, wniesienie skargi kasacyjnej bez dostatecznych powodów i t. p.

Z ogólnej liczby 56 doniesień urzędowych (19 z poprzedniego okresu i 37 nowe) Rada Adwokacka powzięła decyzje stanowcze w 34 sprawach, przyczem w 9—postanowiła wszcząć postępowanie dyscyplinarne, w 2 — postępowanie dyscyplinarne umorzyła, — w 23 — postanowiła doniesienia pozostawić bez

uwzględnienia, poprzestając w niektórych wypadkach na wytknięciu w swej decyzji niewłaściwości postępowania adwokata, a to na zasadzie § 29 Regulaminu Rad Adwokackich.

22 doniesień są jeszcze w toku.

SKARGI OSÓB PRYWATNYCH. Skarg osób i instytucji prywatnych w okresie sprawozdawczym wpłynęło ogółem 203, a ponieważ z poprzedniego okresu pozostało niezałatwionych 59 skarg, przeto ogółem Rada Adwokacka miała do rozpoznania 262 skargi.

W skargach tych powtarzały się najczęściej zarzuty powolnego lub niedbałego prowadzenia spraw, nie odpowiadania na listy klientów, niedokładnego informowania o przebiegu i stanie sprawy, odmowy wydania dokumentów, uchylania się od uiszczenia należności z wekslu, użycie obraźliwych zwrotów w korespondencji i t. p.

W roku sprawozdawczym Rada Adwokacka rozstrzygnęła 168 skarg, a mianowicie:

29 spraw przekazało Sądowi Dyscyplinarnemu, w 18 sprawach postępowanie umorzyła i 121 skarg oddaliła. Pozostało niezałatwionych 94 skarg.

Skarg apelacyjnych od osób prywatnych wpłynęło 32. Z powyższej liczby Rada Naczelna w 12 sprawach skargi apelac. oddaliła, a w 7 sprawach przekazała Sądowi Dyscyplinarnemu. W jednym wypadku Naczelna Rada postanowiła sprawę przekazać do powtórnego merytorycznego rozpoznania. 12 skarg apelacyjnych pozostaje jeszcze w Naczelnej Radzie.

SKARGI ADWOKATÓW. Skarg adwokatów przeciw kolegom w roku sprawozdawczym wpłynęło 22, z poprzedniego okresu pozostało niezałatwionych 3, ogółem przeto skarg tej kategorji było 25.

Skargi te między innemi zawierały następujące zarzuty: niezałatwienie powierzonej w imieniu mocodawców sprawy, użycie zwrotów obraźliwych pod adresem kolegi, nie odpowiadanie na listy, wprowadzanie sprawy przed Sądem bez oczekiwania na kolegę i t. p.

Z ogólnej liczby 25 skarg Rada Adwokacka załatwiła 19, przekazując 8 skarg Sądowi Dyscyplinarnemu i oddalając 11, jako bezzasadne. 6 skarg pozostało niezałatwionych.

W kilku wypadkach oddalając skargi Rada na zasadzie § 29 Regulaminu wytknęła niewłaściwość postępowania adwokata.

ORZECZNICTWO RADY ADWOKACKIEJ. Niezależnie od zasad, ustalanych w wyrokach Sądu Dyscyplinarnego, Rada Adwokacka w swoich uchwałach, oddalających skargi lub doniesienia, jak również w decyzjach, powziętych na wniosek członków Izby, wydaje orzeczenia, mające znaczenie zasadnicze.

Niektóre z tych orzeczeń są przytoczone poniżej.

Na wniosek jednego z członków Izby Rada rozważała kwestję udziału adwokata w charakterze obrońcy interesów strony w sporach, toczących się przed instytucjami, nie posiadającemi jurysdykcji urzędowej i orzekła, że udział taki nie sprzeciwia się zadaniom adwokata, a to ze względów następujących. Spory, toczące się przed takimi instytucjami, mają nieraz dla stron bardzo doniosłe znaczenie, udział zaś adwokata przyczynia się do prawidłowego ich biegu i słusznego rozstrzygnięcia. Nie odpowiada godności stanu adwokackiego występowanie przed podobnemi instytucjami jedynie wówczas, gdy dana instytucja nie posiada należytej powagi, lub przedmiot sporu nie usprawiedliwia okazania przez adwokata pomocy. Podjęcie się przez adwokata obrony strony przed Sądem Koleżeńskim organizacji, działającej zgodnie z przepisami prawa i stanowiącej osobę prawną, a ponadto z punktu widzenia interesu publicznego niezaprzeczenie pożytecznej, niczem godności stanu adwokackiego nie uchybia.

Adwokat X, broniąc swojego klijenta, przeciwko któremu wytoczona została sprawa o eksmisję, postawił na rozprawie zarzut, że strona przeciwna pobrała od jego klijenta za lokal, z którego chce eksmitować, odstępne w wysokości kilku tysięcy złotych. Dotknięty tym zarzutem przeciwnik odwokata X, wniósł na niego skargę do Rady Adwokackiej. Wychodząc z założenia, że adwokat ma bezwzględny obowiązek w obronie powierzonej mu sprawy przytoczyć wszystkie okoliczności, które na korzyść jego klijenta przemawiają, że obraźliwy charakter czynionych przez adwokata zarzutów często wynika z istoty sprawy i sam przez się nie może powodować odpowiedzialności, że adwokat dopuszcza się uchybienia jedynie wówczas, gdy czyni zarzuty, ściśle sprawy nie dotyczące, lub też w złej wierze bądź conaj-

mniej lekkomyślnie, że pozatem adwokat często wprost niema możności osobistego sprawdzenia wiarogodności faktów, zakomunikowanych mu przez klijenta i o ile nic przeciwko tej wiarogodności nie przemawia, musi z jego informacji korzystać, — Rada Adwokacka postanowiła postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatowi X nie wdrażać.

Adwokat Z. zwrócił się do Rady adwokackiej z prośbą o przeprowadzenie przeciwko niemu dochodzenia dyscyplinarnego z powodu zarzutu, jaki został mu postawiony w artykule, niepodpisanym przez autora, w jednym z pism codziennych. W artykule tym adwokatowi Z. postawiony został zarzut braku sumienności i zaślepienia partyjnego. Mając na względzie, że powyższe zarzuty zawierają powierzchowną i gołosłowną krytykę działalności adwokata Z, że zainteresowany w tej sprawie klijent adwokata Z. żadnej skargi na niego nie złożył, że nie każda krytyka działalności zawodowej adwokata w prasie uzasadnia sprawdzenie w trybie postępowania dyscyplinarnego nawet na żądanie adwokata, Rada Adwokacka postanowiła wniosek adwokata Z. pozostawić bez uwzględnienia.

Na wnosek adwokata Y Rada rozważała kwestję, czy obowiązany jest stanąć w Sądzie na rozprawie adwokat, do którego z prośbą o obronę zwrócił się listownie, z pominięciem w liście kwestji honorarjum, kljent zamiejscowy, z którym adwokat nie pozostaje w stałych stosunkach, jeśli na wystosowany do tego klijenta list z żądaniem wpłacenia honorarjum adwokat nie otrzymał odpowiedzi przed terminem rozprawy, lub jeśli prośbę o zastępstwo otrzymał bezpośrednio przed terminem, tak, że nie zdążył już z klijentem porozumieć się. Po rozpoznaniu tego wniosku Rada postanowiła wyjaśnić co następuje. W stosunkach swych z klijentami adwokat powinien zawsze stawiać wszelkie kwestje możliwie jasno, w sposób nie nastręczający wątpliwości, unikając niedomówień, mogących stać się źródłem nieporozumień i pretensji. Pozatem zaś zawsze ma zastosowanie zasada, wyrażona w art. 5 Statutu Tymczasowego Palestry Państwa Polskiego, że adwokat ma prawo odmówić pomocy prawnej bez podania powodów; zasady tej w niczem nie może oczywiście zmienić okoliczność, że klijent o pomoc tę zwrócił się do adwokata nie osobiście, lecz listownie w ostatniej chwili przed termi-

nem rozprawy. Jeśli tedy listowną prośbę o obronę w sprawie adwokat otrzymał w czasie, który pozwala jeszcze na porozumienie się z klijentem przed terminem rozprawy, i jeśli podjęcie się sprawy adwokat uzależnia od spełnienia przez klijenta pewnych warunków, jak np. nadesłanie pełnomocnictwa, wpłata honorarjum i t. p., to powinien możliwie jaknajrychlej listem poleconym zawiadomić klijenta o tych warunkach, a zarazem zupełnie wyraźnie i stanowczo uprzedzić, że w razie niespełnienia tych warunków w określonym terminie nie stanie na rozprawie sądowej. Otrzymanie listownej prośby o obronę w czasie, uniemożliwiającym listowne porozumiewanie się adwokata z klijentem przed terminem rozprawy, nie stwarza dla adwokata obowiązku podjęcia się sprawy i stanięcia w Sądzie w terminie. Ponieważ jednak ustanowienie ogólnych norm teoretycznych, jak w tym czy w innym wypadku powinien postąpić adwokat, nie jest możliwe, przeto rzecz ta musi być pozostawiona jego ocenie i taktowi z uwzględnieniem okoliczności każdego konkretnego wypadku.

Na wniosek jednego z członków Izby Rada Adwokacka rozważała pytanie, czy adwokat może podjąć się prowadzenia w imieniu wierzycielki hipotecznej sprawy o przerachowanie sumy, jeżeli w 1911 r. uzyskał dla dłużnego właściciela nieruchomości, przeciwko któremu sprawa ma być obecnie wniesiona, wyrok adjukacyjny i zważywszy, że już w uchwale swojej z dnia 30 września 1925 r. Rada Adwokacka wyjaśniła, iż w zasadzie niema przeszkody, ażeby adwokat w razie ustania stosunku pełnomocnictwa z klijentem, podjął się prowadzenia przeciwko temuż klijentowi sprawy innej niż ta, której wspomniany stosunek pełnomocnictwa dotyczy, że ponieważ ze złożonego przez członka Izby wniosku wynika, iż nie jest on już pełnomocnikiem właściciela nieruchomości i gdy tożsamość przedmiotu nie ma miejsca, Rada Adwokacka postanowiła wyjaśnić, iż w okolicznościach przez tego członka Izby przedstawionych, nie widzi przeszkód do podjęcia się przez niego prowadzenia sprawy przeciwko byłemu klijentowi.

W sprawie obierania przez adwokatów prawnego miejsca zamieszkania po za swą siedzibą, poruszonej przez delegata Rady Adwokackiej w Mławie, Rada wydała do członków Izby komunikat treści następującej:

Zdarza się często, że adwokaci warszawscy lub prowincjonalni, wytaczają sprawy cywilne przed Sądami Okręgowymi po za swą siedzibą, obierając prawne miejsce zamieszkania u kolegów, zamieszkałych w siedzibie danego Sądu, bez uzyskania uprzednio na to ich zgody. Zdaniem delegata Rady w Mławie wyniknąć stąd może krzywda dla adwokata, u którego miejsce zamieszkania w ten sposób obrano, ponieważ pozwany, widząc to z odpisu powództwa, nie zwróci się do niego o objęcia obrony. Wobec powyższego delegat Rady prosi o zalecenie członkom Izby uprzedniego porozumiewania z kolegami zamiejscowymi, u których mają zamiar obrać miejsce prawnego zamieszkania.

Kwestja poruszona przez delegata Rady, może zachodzić również w wypadkach bardziej częstych, obierania przez adwokatów prawnego miejsca zamieszkania w Warszawie w związku z przejściem sprawy do instancji apelacyjnej.

Rada Adwokacka sądzi, że trudno tu ustanawiać przepisy bezwzględnie obowiązujące: kwestja dotyczy usług koleżeńskich, gdzie w grę wchodzić może mniejsza lub większa zażyłość, wzajemność ułatwień, stały stosunek korespondencyjny, niekiedy potrzeba pośpiechu z uwagi na terminy proceduralne i t. p. względy.

Niewątpliwie jednak z uwagi chociażby na poprawę stosunków koleżeńskich, zasadniczo uznać należy za pożądane i wskazane, aby adwokat, zamierzający obrać miejsce prawnego zamieszkania u swego kolegi, z którym nie pozostaje w tej mierze w stałym kontakcie, o ile możności czynił to za uprzednim porozumieniem.

W związku z decyzją Rady Naczelnej, której mocą postanowiono skargę gdańskiego adwokata, zredagowaną w języku niemieckim, zwrócić skarżącemu, jako złożoną w języku obcym, Rada Adwokacka, zastosowawszy się do powyższej decyzji, uchwaliła jednocześnie wystąpić do Rady Naczelnej z wnioskiem o udzielenie szczegółowych wskazówek, jak wogóle należy postępować ze skargami na członków Izby, zredagowanemi przez skarżących w językach obcych: francuskim, rosyjskim i t, p.

Uchwałę swoją Rada Adwokacka motywowała tem, że uogólnianie zasady, wyrażonej w decyzji Rady Naczelnej, mogłoby w praktyce spowodować znaczne trudności i mijać się

z zadaniem Rady, jako władzy korporacyjnej, przeciwdziałania wszelkim poczynaniom w łonie korporacji, nieodpowiadającym godności stanu. Obojętną jest bowiem rzeczą, w jakiej drodze Rada dowiaduje się o zachowaniu się czy postępowaniu członka palestry, nie licującem z etyką zawodową i jedynie z powodu zredagowania zażalenia w języku obcym Rada nie może zamykać oczu na rzeczywistość. Rozumie się samo przez się, że ta zasada nie może uchybiać w niczem godności narodowej palestry polskiej. To też wszelkie zwracanie się do niej w osobie jej reprezentacji wewnątrz kraju w językach obcych, z wyjątkiem zastrzeżonych specjalnemi ustawami przywilejów językowych, nie powinny odnosić żadnego skutku i tego rodzaju podania, wobec dostępności dla każdego zredagowania prośby na miejscu w języku polskim, — winny być zwracane petentowi bez ich merytorycznego rozważania. Natomiast pisma, wpływające do Rady z zagranicy, powinny być przyjmowane bez względu na to, w jakim języku są sporządzone, o ile tylko możliwe jest uzyskanie na miejscu środkami względnie dostępnemi tłomaczenia ich na język polski. I w tym wypadku należy zdaniem Rady kierować się również zasadami wzajemności i w stosunku do obywateli tych państw, które stawiałyby trudności w rozpoznawaniu podań, redagowanych po polsku, żądać nadsyłania pism, sporządzanych w języku polskim.

Na skutek tego wniosku Naczelna Rada Adwokacka powzięła zasadniczą uchwałę, zakomunikowaną wszystkim podległym Radom Adwokackim do jednolitego stosowania, treści następującej: W zakresie urzędowania Rad Adwokackich zwracanie się petentów z wewnątrz kraju w innym języku niż polski jest niedopuszczalne. Pisma takie winny być pozostawiane bez rozpoznania i zwracane petentom. Zasadę tę należy również stosować i do pism w obcym języku, wpływających z zagranicy, a dotyczących urzędowego zakresu czynności Rad Adwokackich, które jednak w przypadkach wyjątkowych mogą na zasadzie ust. 1 art. 40 Stat. Tymcz. P. P. P. wszcząć dochodzenie dyscyplinarne. Zasada powyższa nie dotyczy pism w obcym języku, przychodzących z zagranicy, a zawierających prośby o informację lub zaproszenia na kongresy i zjazdy, propozycje współpracy w pewnej dziedzinie i t. p.

4. DZIAŁALNOŚĆ SĄDU DYSCYPLINARNEGO.

DANE STATYSTYCZNE. W okresie sprawozdawczym (do dn. 15.II 1930 r) Sąd Dyscyplinarny miał do osądzenia:

pozostałych z okresu poprzedniego	40	spraw
przekazanych w r. 1929/30:		
na mocy decyzji Rady Adwokackiej	51	„
wskutek decyzji Naczelnej Rady Adwokackiej .	7	„
Razem . .	98	spraw

Z pośród 51 spraw przekazanych Sądowi przez Radę Adwokacką było:

spraw wszczętych przez Radę Adwokacką z urzędu .	5
„ „ wskutek doniesień urzędowych . .	9
„ „ „ skarg osób prywatnych . .	29
„ „ „ „ adwokatów . . .	8

Sąd odbył 7 posiedzeń gospodarczych, na których załatwiał kwestje incydentalne, oraz 26 posiedzeń sądowych, których wokanda obejmowała 108 spraw. Z udziałem Prokuratora rozprawy toczyły się w 11 sprawach.

Z pośród 98 spraw, które Sąd Dyscyplinarny miał do osądzenia:

umorzono	3
osądzono	67
pozostało nierozstrzygniętych	28

Wynik spraw był następujący:

wyroków uniewinniających	19
„ skazujących	48

Co do wymiaru kar, to dane statystyczne przedstawiają się w sposób następujący:

	Ile razy zastosowano:
Przestroga	16
Napomnienie	15
Nagana	11
Zawieszenie w czynnościach zawodowych:	
na 1 miesiąc	2

Przedłużenie aplikacji adwokackiej:

o jeden rok 1
o 6 miesięcy 1

Wykreślenie z listy 2

Wyroki: zawieszenie w czynnościach. przedłużenie aplikacji i wykreślenie z listy adwokatów — są nieprawomocne. Na wyroki skazujące wpłynęło 5 skarg apelacyjnych.

ZAWIADOMIENIA O ZAWIESZENIACH ADWOKATÓW W CZYNNOŚCIACH. Zgodnie z zasadami, wyrażonemi w §§ 39 i 40 Regulaminu Rad Adwokackich, Rada Adwokacka uchwaliła o każdem zawieszeniu adwokata w czynnościach zawodowych zawiadamiać Najwyższy Trybunał Administracyjny, Sąd Najwyższy i władze centralne, a na prowincji — miejscowe władze administracyjne.

Powyższa uchwała została niezwłocznie wprowadzona w życie i zastosowana względem wszystkich tych członków Izby, którzy w chwili powzięcia jej byli zawieszeni w czynnościach zawodowych prawomocnymi wyrokami Sądu Dyscyplinarnego.

ORZECZNICTWO SĄDU DYSCYPLINARNEGO. Dla łatwiejszej orjentacji wszystkie zasadnicze tezy, zawarte w wyrokach Sądu Dyscyplinarnego, wydanych w roku sprawozdawczym, przytoczone zostały poniżej według kategorji wykroczeń przeciwko obowiązkom zawodowym i godności stanu.

Za nadużycie wolności słowa uznano: 1. wytoczenie w piśmie obrończem osobistych zarzutów przeciwko sędziemu z tytułu wykonywania przezeń funkcji sędziowskich; zarzuty takie nawet w razie ich zasadności można podnosić tylko w skargach, składanych w trybie nadzoru (spr. 62/1926); — imputowanie sędziemu w piśmie obrończem zainteresowania w rozstrzygnięciu sprawy z powołaniem się na zgoła błahe motywy i żądanie wyłączenia sędziego z powodów według ustawy bezprzedmiotowych (58/1928).

2. podawanie przed Sądem w wątpliwość twierdzeń kolegi-przeciwnika, zwłaszcza w formie obraźliwej (w sprawie chodziło o przytoczone przez przeciwnika przykłady z własnej praktyki

obrończej — 51/1928); — powiedzenie przed Sądem, że napisane przez kolegę przeciwnika podanie „zdradza nieznajomość procedury i arytmetyki" (51/1928); — użycie wobec Sądu wyrażeń wręcz obraźliwych, a to niezależnie od okoliczności sprawy (22/1929);

3. użycie w korespondencji z urzędami lub osobami prywatnemi zwrotów niewłaściwych, a tembardziej obraźliwych; przyczyny, które użycie zwrotów obraźliwych spowodowały, mogą mieć znaczenie jedynie dla wymiaru kary (18/1928).

Za zaniedbanie obowiązków względem klientów uznano: 1. niestawiennictwo w sprawie wskutek nieotrzymania wezwania sądowego, doręczonego w mieszkaniu adwokata; adwokat obowiązany jest tak swą kancelarję zorganizować, by o wszystkich nadchodzących pismach i wezwaniach był dokładnie poinformowany (50/1928);

2. nieudzielanie odpowiedzi na otrzymane listy, wskutek czego klient pozostawiony był bez wiadomości o stanie i przebiegu sprawy (24/1928 i inne); — nieudzielenie odpowiedzi na pismo instytucji sądowej (32/1929 r.).

Za uchybienie przeciwko godności adwokata uznano: 1. domaganie się zaspokojenia pretensji cywilnej klienta pod groźbą wytoczenia stronie przeciwnej sprawy karnej, nawet wówczas, gdy tylko nasuwa się domniemanie, że adwokat zmierza do wywarcia presji (4/1929);

2. usiłowanie wniesienia do wymiaru sprawiedliwości, wbrew ustawie, czynnika administracyjnego w osobie Ministra Sprawiedliwości (58/1928).

Niedozwolona reklama, poszukiwanie klienteli i korzystanie z usług pośredników. 1. Wzbronione jest jakiekolwiek reklamowanie się adwokata poza krótkiemi zawiadomieniami o zmianie adresu i wywieszeniem tabliczki nazewnątrz domu, w szczególności — umieszczenie ogłoszenia w pismach o otwarciu kancelarji adwokackiej; wstępujący do adwokatury nie mogą się tłomaczyć nieznajomością ustalonych w tym względzie zasad (13/1929).

2. Niedopuszczalne jest proponowanie swej pomocy zawodowej (7/1929, 29/1929 i inne); — korzystanie z usług pośredników, chociażby wynagradzanych przez samych klientów

(49/1929); — prowadzenie kancelarji w tym samym lokalu, w którym znajduje się biuro pisania próśb (3/1929) lub w mieszkaniu obrońcy sądowego (21/1929).

Honorarjum. 1. W prowadzonych z urzędu sprawach cywilnych osób, korzystających z prawa ubogich, adwokat może jedynie otrzymać zasądzone prawomocnie koszta obrończe; natomiast po zakończeniu procesu może w zasadzie pobrać wynagrodzenie za czynności egzekucyjne, o ile wymagają one udziału adwokata (53/1928).

2. Niedopuszczalne jest przyjęcie od klienta zastawu na zabezpieczenie zwrotu wyłożonych kosztów (53/1928).

3. Nie wolno wystąpić przeciwko klientowi na drogę sądową o honorarjum i zwrot wyłożonych kosztów bez upoważnienia Rady Adwokackiej (53/1928).

Zakres działalności adwokata. Nie wchodzi w zakres czynności adwokata pośrednictwo w uzyskaniu pożyczki; tembardziej wysoce niewłaściwe jest zażądanie wynagrodzenia za starania przy wyrabianiu pożyczki (51/1928).

Stosunek do władz korporacyjnych: Zasługuje na represję dyscyplinarną nieusprawiedliwione niestawienie się do Dziekana Rady pomimo otrzymanego wezwania (16/1929).

5. PROWADZENIE LISTY ADWOKATÓW I APLIKANTÓW ADWOKACKICH.

WSPOMNIENIE POZGONNE. W okresie sprawozdawczym Izba poniosła dotkliwą stratę przez śmierć 2-ch wybitnych jej członków.

W dniu 14 czerwca 1929 r. rozstał się z tym światem niezapomnianej pamięci Henryk Ettinger, który w ciągu szeregu lat zajmował pierwsze miejsce wśród adwokatury w sprawach karnych i którego imię znane było nietylko całemu społeczeństwu polskiemu, ale i po za granicami Kraju. Jako niezwykle utalentowany obrońca, pasiadający ogromną wiedzę i odznaczający się niezwykłą pracowitością, świecił przykładem całym zastępom adwokatury. To też szczery i głęboki żal całej palestry towarzyszył Mu do grobu, a luka, jaką po sobie pozostawił, na długie lata pozostanie niezapełnioną.

Niemniej bolesną stratę poniosła Izba z powodu śmierci w dniu 31 grudnia 1929 r. pierwszego swego Dziekana w odrodzonej Ojczyźnie ś. p. Jana Hebdzyńskiego, długoletniego członka palestry, wybitnego prawnika i działacza na polu pracy społecznej. Dzięki swoim zdolnościom i wiedzy prawniczej, jak również umiejętności administracyjnej, ś. p. Jan Hebdzyński powołany został w r. 1919 na stanowisko Ministra Sprawiedliwości. Z urzędu tego powrócił znowu do adwokatury i w szeregach jej do samej śmierci, poprzedzonej ciężką i długotrwałą chorobą, pozostał.

Oprócz Nich w okresie sprawozdawczym śmierć wyrwała z szeregów Izby następujących członków: Stanisława Bełzę, Michała Dajnowskiego, Stefana Drozdowicza, Edmunda Drzewieckiego, Stefana Godlewskiego, Włodzimierza Grabowskiego, Stanisława Jurkowskiego, Leona Michalika, Wacława Rauszera i Jakóba Szwajcera.

Rada Adwokacka przez swych przedstawicieli brała udział w uroczystościach żałobnych, przyczem na pogrzebach b. p. Henryka Ettingera i ś. p. Jana Hebdzyńskiego Dziekan Rady wygłosił żałobne przemówienia.

PODANIE O WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW.

Nowych podań w okresie sprawozdawczym wpłynęło . .	52
Pozostało niezałatwionych z okresu poprzedniego	10
było do załatwienia ogółem	62
Z powyższej ilczby Rada Adwokacka załatwiła podań . .	41
przez petentów wycofano podań	1
Pozostaje do załatwienia	20

W liczbie 41 spraw załatwionych zapadły decyzję:

postanawiające przyjęcie petenta	w 34	sprawach
uzależniające przyjęcie od złożenia egzam. adwok.	„ 5	„
oddalające podanie	„ 2	„

W okresie sprawozdawczym wpisano na listę adwokatów 156 (145 mężczyzn i 1 kobiet). Poniższe trzy tabelki ilustrują cyfrowo wszelkie zmiany na liście adwokatów w okresie sprawozdawczym.

WPISANO NA LISTĘ			
Obrało siedzibę	w Warszawie	na prowincji	Razem
Mężczyzn	110	35	145
Kobiet	7	4	11
Razem . . .	117	39	156

WYKREŚLONO Z LISTY			
Powód wykreślenia	Z pośród adwokatów		Ogółem
	w Warszawie	na prowincji	
Z powodu śmierci	10	2	12
Przejścia do sądownictwa . .	—	2	2
Przejścia do notarjatu	—	2	2
Przeniesienia siedziby do innej Izby	1	2	3
Na własne żądanie	2	—	2
Wyrok Sądu Dyscyplinar. Rady Adwokackiej	—	1	1
Razem . . .	13	9	22

Zestawienie	Z siedzibą		Ogółem
	w Warszawie	na prowincji	
Wpisano na listę	117	39	156
Wykreślono z listy	13	9	22
Przyrost . . .	104	30	134

RUCH NA LIŚCIE APLIKANTÓW ADWOKACKICH.

Nowych podań w okresie sprawozdawczym wpłynęło . . 184
Pozostało niezałatwionych z okresu poprzedniego 35
było do załatwienia ogółem 219
Z powyższej liczby Rada Adwokacka załatwiła podań:
przychylnie 165
odmownie 2
Razem . . . 167
Pozostało do rozpatrzenia 52

Podstawa	Mężcz.	Kobiet	Ogółem	z siedzibą w W-wie	z siedzibą na prow.
WPISANO NA LISTĘ					
Aplikantów Sądowych . . .	137	26	163	125	38
b. Wojewoda Łucki	1	—	1	1	—
Assesor sądowy	1	—	1	—	1
Razem . . .	139	26	165	126	39
WYKREŚLONO Z LISTY					
Wciągnienie na listę adwokatów (w wyniku egzaminu adwok.)	110	11	121	99	22
Przejście do sądown. . .	6	—	6	2	4
Na własne żądanie	1	1	2	2	—
Do Trybun. Administr. . . .	1	—	1	1	—
Na skutek dec. R. Adw. . .	3	—	3	1	2
Razem . . .	121	12	133	105	28
Przyrost . . .	18	14	32	21	11

URZĘDOWA LISTA ADWOKATÓW. Ponieważ ostatnia lista urzędowa była wydana w r. 1926 i od tego czasu uległa dużym zmianom, przeto Rada Adwokacka uznała za konieczne wydanie nowej listy, obejmującej wszystkich członków Izby, zamieszkałych w Warszawie i na prowincji. Przed wydaniem tej listy, w celu uniknięcia niedokładności Rada zwróciła się do wszystkich członków Izby z prośbą o nadesłanie swoich adresów i Nr telefonów. Niestety, na rozesłaną przez Radę w dniu 3 grudnia 1929 r. odezwę, odpowiedziała tylko niewielka ilość kolegów, co w dużym stopniu utrudniło wydanie listy i uniemożliwiło uniknięcia pewnych błędów.

6. SPRAWA PRAWIDŁOWEGO ROZSIEDLENIA.

STAŁY WZROST LICZBY CZŁONKÓW IZBY. Liczba członków Izby w okręgu Sądu Apelacyjnego Warszawskiego stale wzrasta w tempie bardzo szybkim. Obecny stan liczebny Izby uwidoczniony jest na zamieszczonej poniżej tablicy, z której wynika, że gdy na dzień 15 marca 1926 r. ogólna liczba adwokatów w okręgu wynosiła 730, to obecnie, wynosi ona 1073, czyli że w ciągu pięciu lat wzrosła prawie o 50%. Wzrost liczby aplikantów adwokackich postępuje jeszcze szybciej, gdyż w tym samym pięcioletnim okresie ilość aplikantów adwokackich zwiększyła się trzykrotnie (ze 138 na 411).

Obecny stan liczebny Izby Adwokackiej Warszawskiej.

Na dzień	Liczba adwokatów			Liczba aplik. adwok.		
	w Warszawie	na prowincji	Ogółem	w Warszawie	na prowincji	Ogółem
15.III. 1926 r. .	528	202	730	98	40	138
10.III. 1927 r. .	560	238	798	140	46	186
15.III. 1928 r. .	613	253	866	203	67	270
15. II. 1929 r. .	659	279	938	272	107	379
18. II. 1930 r. .	764	309	1073	293	118	411
W CZEM KOBIET						
15.III. 1926 r. .	1	—	1	11	—	11
10.III. 1927 r. .	4	—	4	7	—	7
15.III. 1928 r. .	8	1	9	16	4	20
15. II. 1929 r. .	12	1	13	27	11	38
18. II. 1930 r. .	19	5	24	40	12	52

ROZSIEDLENIE ADWOKATURY W OKRĘGU IZBY. Rozsiedlenie adwokatów i aplikantów na prowincji postępuje bardzo powoli. Adwokaci osiedlają się przeważnie w Warszawie i w większych ośrodkach, unikając mniejszych miast prowincjonalnych. W okresie sprawozdawczym osiadło w Warszawie 104 nowych adwokatów, w Łodzi 13, podczas gdy w innych miastach liczba adwokatów uległa bardzo nieznacznej zmianie. W Kaliszu osiadło 2-ch nowych adwokatów, w Piotrkowie — 1, w Sosnowcu — 3, w Włocławku — 2, natomiast w Siedlcach ilość adwokatów zmniejszyła się o jednego.

Również bardzo powoli zwiększa się liczba aplikantów adwokackich na prowincji (w okręgu Białostockim z 1 do 4, w okręgu Mławskim z 5 do 7, w okręgu Siedleckim z 3 do 4), w niektórych zaś miejscowościach, jak okręg Piotrkowski, liczba aplikantów adwokackich zmniejszyła się (z 13 do 10).

W ciągu okresu sprawozdawczego zmieniło 6 adwokatów siedzibę w obrębie Izby Warszawskiej, a mianowicie:

1 z Warszawy do Garwolina,
1 z Ostrowi Mazowieckiej do Warszawy,
1 z Łęczycy do Warszawy,
1 z Czyżewa do Warszawy,
1 z Sosnowca do Warszawy,
1 z Łodzi do Warszawy.

OSIEDLANIE SIĘ APLIKANTÓW ADWOKACKICH POZA SIEDZIBĄ PATRONA. Sprawa osiedlania się aplikantów adwokackich poza siedzibą patrona i możności prowadzenia tam przez nich praktyki na zasadzie substytucji patrona, była już poprzednio parokrotnie poruszana tak przez aplikantów adwokackich, jak też i przez ich patronów-adwokatów. W roku sprawozdawczym sprawa ta była przedmiotem szczegółowych rozważań Rady Adwokackiej, która mając na względzie, że w myśl art. 15 Statutu Tymczasowego P. P. P. aplikant adwokacki obowiązany jest pracować w kancelarji patrona, z czego wynika, że w zasadzie aplikant powinien zamieszkiwać w miejscu zamieszkania swego patrona, że jednak wobec braku wyraźnego zakazu, zamieszkanie aplikanta adwokackiego w innej miejscowości poza siedzibą patrona i zastępstwo w tej miejscowości swojego patrona pod ścisłą kontrolą tego ostatniego, należy uznać za dopuszczalne, że taka interpretacja art. 15 Statutu Tymczasowego Palestry P. P. zgodna jest z intencją ogółu adwokatury, wyrażoną w niejednokrotnych uchwałach o osiedlaniu się adwokatów na prowincji, że wreszcie interpretacja ta znalazła swój wyraz w art. 63 projektu Ustawy o urządzeniu adwokatury (wydawnictwo Komisji Kodyfikacyjnej, Tom I, zeszyt 4), Rada Adwokacka postanowiła uznać, iż nie ma przeszkód, ażeby z zastrzeżeniem wszystkich obowiązków patrona aplikanci adwokaccy zamieszkiwali na prowincji poza siedzibą patrona i prowadzili tam sprawy pod ścisłą kontrolą patrona i jego odpowiedzialnością.

Wykaz liczebny rozsiedlenia adwokatów i aplikantów adwokackich.

Siedziba Sądu Okręgowego	Inne miasta w okręgu tegoż Sądu	Na 15 lutego 1929 r.		Na 15 lutego 1930 r.	
		adwokatów	apl. adwok.	adwokatów	apl. adwok.
Warszawa		659	271	764	290
	Góra Kalwarja	1	—	1	—
	Grodzisk	1	—	2	—
	Skierniewice	2	—	1	—
	Otwock	1	—	1	—
	Żyrardów	1	—	1	—
	Łowicz	1	—	2	—
	Piaseczno	—	—	1	—
	Grójec	—	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Warszawie		666	271	774	290
Biała		9	2	9	2
	Radzyń	1	—	1	—
	Włodawa	1	—	1	—
	Sokołów Podlaski	—	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okręgowego w Białej		11	2	12	2
Białystok		21	1	21	4
	Bielsk	1	—	1	—
	Drohiczyn	1	—	—	—
	Siemiatycze	1	—	1	—
	Sokólka	2	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Białymstoku		26	1	24	4
Kalisz		14	6	16	5
	Koło	2	1	2	1
	Konin	1	—	1	—
	Turek	—	—	—	1
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Kaliszu		17	7	19	7
Łomża		8	1	8	1
	Grajewo	1	—	1	—
	Ostrów	1	—	1	—
	Ostrołęka	1	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Łomży		11	1	11	1
Łódź		85	58	98	68
	Łęczyca	1	—	—	—
	Pabjanice	1	—	1	1
	Wieluń	2	—	2	—
	Zgierz	1	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Ok. w Łodzi		90	58	102	69

Siedziba Sądu Okręgowego	Inne miasta w okręgu tegoż Sądu	Na 15 lutego 1929 r.		Na 15 lutego 1930 r.	
		adwokatów	apl. adwok.	adwokatów	apl. adwok.
Mława		6	4	6	5
	Pułtusk	1	1	1	1
	Nasielsk	—	—	1	—
	Ciechanów	—	—	1	—
	Czyżew	—	—	1	1
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Mławie . .		7	5	10	7
Piotrków		17	4	18	3
	Bełchatów	1	—	1	—
	Częstochowa	12	9	17	7
	Radomsko	2	—	2	—
	Rawa Mazowiecka . .	1	—	1	—
	Tomaszów Mazowiecki .	2	—	2	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Piotrkowie .		35	13	41	10
Płock . . , ...		12	—	12	—
	Gostynin	1	—	1	—
	Gąbin	—	—	1	—
	Lipno	2	—	2	—
	Płońsk	1	—	1	—
	Rypin	1	—	1	—
	Sierpc	1	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Płocku . .		18	—	19	—
Siedlce		10	3	9	4
	Garwolin	2	—	2	—
	Żelechów	—	—	—	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Siedlcach .		12	3	11	4
Sosnowiec		17	4	20	5
	Będzin	5	—	5	1
	Dąbrowa Górnicza. .	2	2	2	3
	Olkusz	3	2	3	—
	Zawiercie	1	1	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Sosnowcu .		28	9	31	9
Suwałki		2	1	2	1
	Augustów	1	—	1	—
Ogółem w okręgu Sądu Okr. w Suwałkach .		3	1	3	1
Włocławek		12	5	14	4
	Aleksandrów Kujaw. . .	—	—	—	1
	Kutno	2	2	2	2
Ogółem w okręgu Sądu Okr. we Włocławku		14	7	16	7

7. WYKSZTAŁCENIE ZAWODOWE APLIKANTÓW ADWOKACKICH.

SEMINARJA. Za przykładem lat ubiegłych Rada Adwokacka w roku sprawozdawczym prowadziła seminarja dla aplikantów adwokackich, śledząc bacznie, ażeby wszyscy aplikanci brali czynny udział w praktycznych i teoretycznych pracach seminaryjnych. W kilku wypadkach Rada Adwokacka zmuszona była na zasadzie § 26 Regulaminu Rad Adwokackich pociągnąć aplikantów adwokackich do odpowiedzialności dyscyplinarnej za uchylanie się od udziału w seminarjach.

Dążąc do możliwie najlepszej organizacji prac seminaryjnych, Rada Adwokacka od jesieni 1929 r. podzieliła wszystkich aplikantów na trzy grupy według stage'u, przyczem najmłodsi pod względem stage'u aplikanci przydzieleni zostali do seminarjum prawa karnego, średni — do seminarjum prawa administracyjnego i najstarsi — do seminarjum prawa cywilnego.

Zajęcia na seminarjum prawa karnego prowadzili: b. dziekan Rady J. Nowodworski i członek Rady M. Ettinger. Polegały one na rozważaniu przez kierowników i aplikantów w formie dyskusji zagadnień z prawa karnego materjalnego i procesowego. Wobec zmian w prawodawstwie, główną uwagę zwrócono na prawo procesowe, przyczem specjalnie uwzględniono kwestję uprawnień i obowiązków obrońcy w procesie karnym.

Kierownictwo seminarjum prawa administracyjnego sprawował członek Rady S. Urbanowicz. Program tego seminarjum obejmował szereg dziedzin prawa administracyjnego, jako to: zasady postępowania administracyjnego, sądownictwo administracyjne, postępowanie administracyjno-karne, ustawodawstwo samorządowe, przepisy prasowe, ustawy agrarne i leśne, przepisy dotyczące stowarzyszeń, związków, prawa koalicji, ustawodawstwo wyjątkowe i t. d.

Seminarjum prawa cywilnego pozostawało pod ogólnem kierownictwem Dziekana Rady Z. Sokołowskiego. Program wykładów i dyskusji obejmował następujące działy z prawa cywilnego i handlowego: prawo familijne, prawo o małżeństwie, prawo spadkowe, prawo obligacyjne, prawo hipoteczne, ubezpieczenia, rejestr handlowy, prawo wekslowe, prawo akcyjne, prawo bankowe, prawo upadłościowe, odroczenie wypłat i układ; z pro-

cedury cywilnej — dowody, postępowanie incydentalne, sądy polubowne i t. d.

Spis członków Izby, którzy poza wyżej wymienionymi kierownikami Seminarjum prowadzili wykłady i zajęcia praktyczne, został zamieszczony w dziale 1-ym niniejszego sprawozdania.

EGZAMINA ADWOKACKIE I UROCZYSTE ZAPRZYSIĘŻENIA. W okresie sprowozdawczym odbyły się 3 sesje egzaminacyjne, których wyniki podane są na poniższej tablicy.

WYNIKI EGZAMINÓW.

Data sesji	Poddało się egzam.			WYNIKI EGZAMINÓW					
				dodatnie			niedostateczne		
	apl adw.	inni	ogółem	dobre	dost.	ogół. zdało	apl. adw.	innych	Ogół. nie zdało
III. 1929 r.	48	1	49	14	25	39	9	1	10
VI. 1929 r.	56	2	58	15	32	47	9	2	11
XI. 1929 r.	47	2	49	9	27	36	13	—	13
Razem	151	5	156	38	84	122	31	3	34

Po zakończeniu każdej sesji egzaminacyjnej odbywały się uroczyste zaprzysiężenia adwokatów. W uroczystościach tych brali udział: Dziekan w otoczeniu Rady Adwokackiej, członkowie Komisji Egzaminacyjnej, Prezes Sądu Apelacyjnego oraz rodziny zaprzysiężonych adwokatów. Po zaprzysiężeniu Dziekan wygłaszał przemówienie okolicznościowe, na co odpowiadał jeden z zaprzysiężonych.

8. UDZIAŁ W PRACACH NAD USTROJEM ADWOKATURY.

PROJEKT USTAWY O URZĄDZENIU ADWOKATURY. Jeszcze w końcu poprzedniego okresu sprawozdawczego został ogłoszony drukiem (Komisja Kodyfikacyjna Rzeczypospolitej Polskiej, Sekcja Postępowania Cywilnego, Tom I, zeszyt 4) projekt „Ustawy o urządzeniu adwokatury", opracowany przez referenta głównego, wiceprezesa sekcji postępowania cywilnego prof. Jana Jakóba Litauera. Projekt ten co do szeregu kwestji odbiegał od stanowiska, jakie w swoim czasie zajmowali przed-

stawiciele Rady Adwokackiej w Warszawie w toku prac przygotowawczych, mianowicie konferencji międzyizbowych i posiedzeń Komisji Kodyfikacyjnej z udziałem przedstawicieli adwokatury (patrz Sprawozdania Rady Adwokackiej w Warszawie za lata: 1925/26 str. 62, 1926/27 str. 53, 1927/28 str. 17 i 1928/29 str. 21). Wynikało to stąd, że wspomniany projekt co do wielu punktów zajął stanowisko kompromisowe pomiędzy rozbieżnemi nieraz poglądami, wypowiadanemi w toku prac przygotowawczych przez przedstawicieli adwokatury różnych dzielnic naszego Państwa.

W ostatnich tygodniach obecnej swej kadencji Rada Adwokacka znalazła się w posiadaniu projektu „Ustawy o urządzeniu adwokatury", uchwalonego, na podstawie wspomnianego wyżej projektu referenta głównego, w pierwszem czytaniu przez podkomisję przygotowawczą Komisji Kodyfikacyjnej. Z powodu tego projektu w wyniku przeprowadzonej dyskusji Rada Adwokacka w obszernym memorjale zakomunikowała Naczelnej Radzie Adwokackiej, Ministrowi Sprawiedliwości i Komisji Kodyfikacyjnej szereg uwag, które, zdaniem Rady, wspomniany projekt nastręcza, prosząc zarazem o rozważenie tych uwag i ich uwzględnienie przy ustalaniu ostatecznego tekstu projektu ustawy. W uwagach tych Rada Adwokacka nie poruszała już tych przepisów, które wprawdzie odbiegają nieraz od poglądów w toku prac przygotowawczych przez przedstawicieli Rady Adwokackiej bronionych, ale co do których, jako będących rezultatem pewnego kompromisu, trudno jest liczyć na osiągnięcie zmian istotnych (np. sprawa wyodrębnienia Sądów dyscyplinarnych, wprowadzenie grzywny jako jednej z kar dyscyplinarnych). Natomiast Rada Adwokacka poruszyła szereg kwestji zasadniczych, jak naprzykład: a) konieczność uzupełnienia wymaganych od kandydatów do stanu adwokackiego warunków wymaganiem należytej znajomości języka polskiego w słowie i w piśmie; b) potrzebę skreślenia znajdującego się w omawianym projekcie postanowienia, że każdy odpowiadający przewidzianym w tym względzie w ustawie warunkom, powinien być przyjęty obowiązkowo na aplikację sądową (co kładłoby z góry tamę możności racjonalnego, z uwzględnieniem istotnych potrzeb wymiaru sprawiedliwości, normowania liczby aplikantów sądowych w poszcze-

gólnych ośrodkach, a zarazem utrudniałoby urzeczywistnienie podnoszącej ostatniemi czasy coraz częściej potrzeby planowego rozsiedlenia adwokatury); c) potrzebę zmiany i uzupełnienia niedostatecznych przepisów projektu w kwestji wolności słowa i pisma, z której korzystać powinien adwokat przy sprawowaniu swego zawodu; d) uzupełnienie przewidzianych w projekcie uprawnień walnych zgromadzeń Izby przepisem, pozwalającym na wprowadzenie obowiązkowego ubezpieczenia dla członków Izby (co pozostaje w związku z coraz żywiej omawianemi i agitowanemi w ostatnich czasach w łonie adwokatury projektami wprowadzenia ubezpieczenia wzamian dotychczasowego systemu funduszów zapomogowych).

Ze szczególnym naciskiem Rada Adwokacka podniosła potrzebę zmiany przyjętej w projekcie ustawy zasady, że od aplikantów sądowych, pragnących zostać aplikantami adwokackiemi, nie wymaga się składania egzaminu sędziowskiego, że natomiast złożenie takiego nieobowiązkowego egzaminu skutkuje skrócenie do lat dwóch normalnego trzyletniego okresu aplikacji sądowej, wymaganego od przyszłych aplikantów adwokackich.

Zdaniem Rady Adwokackiej takie zwolnienie od obowiązku egzaminu po ukończeniu okresu aplikacji sądowej sprawi, że w wielu wypadkach aplikacja sądowa będzie tylko pozorną, nie dającą należytych gwarancji dostatecznego przygotowania, a Rady Adwokackie, decydujące o przyjęciu aplikantów adwokackich, pozbawi możności należytej kontroli w tym względzie; luki zaś tej nie zastąpi późniejszy egzamin adwokacki, składany po ukończeniu okresu aplikacji adwokackiej. Stojąc na stanowisku, które w tym względzie zawsze poprzednio zajmowali przedstawiciele Rady Adwokackiej w Warszawie w pracach nad projektem jednolitej dla całego Państwa ustawy o ustroju adwokatury, Rada Adwokacka i obecnie wypowiedziała się w sensie, że można byłoby raczej skrócić do lat dwóch wymagany od przyszłych adwokatów okres aplikacji sądowej, ale bezwzględnie wymagać złożenia przy ukończeniu tej aplikacji egzaminu.

Stojąc na gruncie uchwały Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej Warszawskiej z dnia 26 marca 1927 r., wzywającej Radę Adwokacką do podjęcia właściwych kroków celem wpro-

dzenia do Statutu Palestry przepisów, zezwalających na czasowe zamykanie listy adwokatów w poszczególnych miejscowościach; mając na uwadze, że względy, które stały się powodem i pobudką tej uchwały, od owego czasu spotęgowały się jeszcze w bardzo znacznym stopniu, a stanowisko, zajęte w 1927 r. przez Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej, znajduje coraz żywsze i mocniejsze zrozumienie i poparcie w szerokich kołach naszej adwokatury; wreszcie powołując się na wniosek, w swoim czasie zgłoszony w tym względzie przez Naczelną Radę Adwokacką do referenta głównego ustawy o urządzeniu adwokatury, — Rada Adwokacka we wspomnianym wyżej memorjale wypowiedziała się za potrzebą wprowadzenia do przepisów przejściowych ustawy o urządzeniu adwokatury artykułu, stanowiącego, że do czasu osiedlenia się dostatecznej ilości adwokatów w siedzibach wszystkich Sądów Grodzkich Minister Sprawiedliwości na wniosek Naczelnej Rady Adwokackiej może w drodze rozporządzenia zarządzić czasowe wstrzymanie wpisów na listę adwokatów i aplikatnów adwokackich w siedzibach poszczególnych Sądów Apelacyjnych i Okręgowych; że wstrzymanie takie nie może być zarządzone na czas dłuższy od lat pięciu; że wreszcie nie może dotyczyć aplikantów adwokackich, wpisanych na listę danej miejscowości w chwili wydania takiego rozporządzenia.

Przytoczono powyżej najistotniejsze momenty memorjału Rady Adwokackiej w sprawie omawianego projektu, pomijając szereg uwag w kwestjach mniej zasadniczych oraz natury redakcyjnej.

9. OBRONY Z URZĘDU. KONSULTACJE DLA NIEZAMOŻNEJ LUDNOŚCI.

DANE STATYSTYCZNE. W roku sprawozdawczym wyznaczono obrońców z urzędu na prawie ubogich 434, obrońców z urzędu do prowadzenia spraw w Najwyższym Trybunale Administracyjnym wyznaczono 64, obrońców płatnych z urzędu wyznaczono 53. Oddalono podań o wyznaczenie obrońców z urzędu na prawie ubogich 61; przesłano do delegatów Rady na prowincji o wyznaczenie obrońców z urzędu 9 podań.

OBRONY Z URZĘDU W SPRAWACH NIELETNICH W SĄDACH GRODZKICH. W związku z art. 88 Kodeksu Postępowania Karnego powstała kwestja obowiązku adwokatów obrony z urzędu nieletnich w Sądach Grodzkich. Ze względu na zasadnicze znaczenie tej kwestji, Rada Adwokacka postanowiła zwrócić się do Rady Naczelnej z prośbą o jej rozstrzygnięcie. Mając jednak na względzie, że wkrótce po wejściu w życie K. P. K. rozpoczęły się delegacje adwokatów do obron z urzędu nieletnich w Sądach Grodzkich, Rada Adwokacka postanowiła uznać, że do czasu wydania przez Radę Naczelną odnośnej decyzji adwokaci nie powinni uchylać się od tego rodzaju obron z urzędu.

Po rozważeniu wniosku Rady Adwokackiej — Naczelna Rada Adwokacka powzięła uchwałę treści następującej. W myśl art. 88 K. P. K. w sprawie oskarżonych małoletnich obrona jest wówczas tylko konieczna, gdy sprawa toczy się nie przed Sądem dla nieletnich. Przepis ten dopuszcza wykładnię, iż o ile Sąd Grodzki nie jest uznany za Sąd specyficznie dla nieletnich, obrona nieletniego jest przed nim konieczna. Taka wykładnia byłaby jednak mylną, gdyż w myśl art. 593 K. P. K. postępowanie przeciwko małoletniemu, o ile nie jest oskarżony wspólnie z dorosłym, toczy się zawsze przed Sądem dla nieletnich. Z tego więc względu należy dojść do wniosku, iż w sprawach małoletnich przestępców, w których współoskarżonemi nie są osoby dorosłe, niema obrony koniecznej, chociażby sprawa się toczyła przed Sądem Grodzkim, nie posiadającym miana Sądu dla nieletnich. Tedy do obrony w tych sprawach stosować należy ogólną zasadę, że adwokatura nie dostarcza obrońców z urzędu w Sądach Grodzkich. Natomiast, o ile nawet przed Sądem Grodzkim są współoskarżone osoby dorosłe, to w myśl art. 88 § 1-a K. P. K oskarżony nieletni musi mieć koniecznie obrońcę i gdyby go nie miał z wyboru, to Prezes (Przewodniczący) Sądu na mocy art. 89 p. a. i art. 93 K. P. K. musi go wyznaczyć z urzędu, może zaś ich wybrać tylko z pośród adwokatów, lub sędziów, lub wreszcie aplikantów.

Z tych względów Naczelna Rada Adwokacka postanowiła wyjaśnić, że z urzędu adwokaci obowiązani są bronić małoletnich w Sądach Grodzkich tylko w takich sprawach, które toczą

się jednocześnie przeciwko małoletnim i dorosłym. Jednocześnie Naczelna Rada Adwokacka postanowiła zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości z prośbą o udzielenie w tym względzie odnośnych wskazówek komu należy.

WYZNACZANIE OBROŃCÓW Z URZĘDU W SPRAWACH KARNYCH. W sprawie wyznaczania członków Izby do obron z urzędu w sprawach karnych, toczących się przed Sądami Okręgowymi i Sądem Apelacyjnym, Dziekan Rady kilkakrotnie konferował z Prezesem Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego w Warszawie. W rezultacie tych konferencji przyjęta została zasada, że od obowiązku obron z urzędu w sprawach karnych winni być zwolnieni ci członkowie Izby, którzy ze względu na swój wiek, lub stan zdrowia mają trudności przy wnoszeniu obron, dalej członkowie Izby, którzy poświęcają się pracom naukowym, politycznym i społecznym, wreszcie członkowie Naczelnej Rady Adwokackiej i członkowie oraz delegaci Rady Adwokackiej Okręgu Sądu Aplacyjnego w Warszawie. Temi samemi zasadami Dziekan Rady powodował się również przy wyznaczaniu członków Izby do obron z urzędu w sprawach cywilnych.

KONSULTACJA PRZY SĄDZIE OKRĘGOWYM W WARSZAWIE. W roku sprawozdawczym konsultacja przy Sądzie Okręgowym w Warszawie odbywała swe dyżury trzy razy tygodniowo od godz. 2 — 4 po poł., a w miesiącach letnich raz na tydzień w tych samych godzinach.

W okresie sprawozdawczym konsultacja odbyła 116 dyżurów przy udziale przeciętnie 32 osób, zasięgających porad; największa ilość porad, udzielonych podczas jednego dyżuru, wyniosła 37, najmniejsza — 9.

Ogółem w okresie sprawozdawczym udzielono 3698 porad. Największą ilość porad udzielono w sprawach mieszkaniowych, stanowiły one bowiem 30% wszystkich spraw, następnie porad w sprawach o wynagrodzenie za pracę, alimenty, emeryturę — 20%, porady w sprawach karnych stanowiły 18%, w sprawach adminstracyjnych 7%.

KONSULTACJE NA PROWINCJI. Konsultacje dla niezamożnej ludności istnieją we wszystkich siedzibach Sądów

Okręgowych, z wyjątkiem Łomży, Mławy i Suwałk. Niektóre z tych konsultacji mają swoisty charakter, a mianowicie z powodu braku odpowiedniego lokalu, adwokaci udzielają ubogiej ludności porad bezpłatnie we własnych kancelarjach, aplikanci zaś w kancelarjach swoich patronów.

Biała Podlaska. Wzorem lat ubiegłych adwokaci w Białej Podlaskiej, z powodu braku odpowiedniego lokalu, udzielają bezpłatnie porad dla niezamożnej ludności w swoich kancelarjach.

Białystok. W roku sprawozdawczym do konsultacji w Białymstoku zgłosiło się o porady 69 osób. Konsultacja udzieliła porad 58 osobom, przyczem w 28 wypadkach bezpłatnie, a w 30 — za opłatą 1 do 3 zł.Opłata ta jest przeznaczona na zakup książek do bibljoteki w pokoju adwokackim. W sprawach bardziej skomplikowanych interesanci są skierowywani do kancelaryj adwokackich. Takich wypadków w roku sprawozdawczym było dwa.

Kalisz. Konsultacja prawna w Kaliszu odbywa się w gmachu Sądu Okręgowego. Porady w konsultacji udzielają się we wtorki i piątki, a pozatem adwokaci udzielają porad prawnych bezpłatnie ubogiej ludności w swych kancelarjach. Ilość porad w konsultacji stale się zmniejsza, wobec wielkiego wzrostu pokątnego doradztwa, oraz biur pisania próśb. W okresie sprawozdawczym adwokaci w Kaliszu prowadzili na prawie ubogich 97 spraw cywilnych i występowali z urzędu w obronach karnych w 98 sprawach. Płatnych obrońców z urzędu wyznaczono w 3 sprawach.

Łódź. Konsultacja prawna dla niezamożnej ludności w Łodzi odbywa się stale we wtorki i piątki każdego tygodnia od godz. 13 do 14-ej w pokoju adwokackim w gmachu Sądu Okręgowego. W okresie letnim dyżury konsultacji odbywają się raz na tydzień. Na każdy dyżur dla udzielania porad prawnych wyznacza się jednego adwokata i jednego aplikanta adwokackiego. W roku sprawozdawczym konsultacja udzieliła 208 porad.

Piotrków. Konsultacja w Piotrkowie odbywa się raz na tydzień. Porad udzielają adwokaci i aplikanci adwokaccy. W roku sprawozdawczym udzielono w konsultacji 334 porad, a niezależnie od tego miejscowi adwokaci udzielają bezpłatnych

porad prawnych ubogiej ludności w swoich kancelarjach. Porady udzielone w konsultacji, dotyczyły przeważnie sporów o eksmisję, spraw spadkowych i o przerachowanie należności rublowych i markowych.

P ł o c k. Konsultacja w Płocku istnieje od 1926 r. i udział w niej biorą tylko adwokaci, gdyż aplikantów adwokackich w okręgu płockim niema. Dyżury w konsultacji odbywają się dwa razy tygodniowo we wtorki i piątki od godz. 12 do 13-ej. Ilość porad w konsultacji w roku sprawozdawczym znacznie się zmniejszyła, co tłumaczy się wzrostem pokątnego doradztwa. Liczba bezpłatnych obron z urzędu w sprawach cywilnych wyniosła w okresie sprawozdawczym 45.

S i e d l c e. Konsultacja mieści się w gmachu Sądu Okręgowego. Ilość zgłaszających się interesantów jest niewielka (w okresie sprawozdawczym 10), wzrasta natomiast działalność pokątnych doradców i biur pisania próśb. Do obron karnych w Sądzie Okręgowym w okresie od 1 stycznia 1929 r, do 1 marca 1930 r. adwokaci i aplikanci adwokaccy byli wyznaczeni w 103 sprawach. W tym samym okresie do obron z urzędu w Sądzie Grodzkim adwokaci byli wyznaczeni w 107 sprawach. Z wprowadzeniem nowego Kodeksu Post. Karn. liczba obron w Sądzie Okręgowym zmniejszyła się, natomiast wzrosła liczba obron w Sądzie Grodzkim. Do obron z urzędu w sprawach cywilnych w okresie od 1 stycznia 1929 r. do 1 marca 1930 r. adwokaci byli wyznaczeni w 35 sprawach.

S o s n o w i e c. Bezpłatne konsultacje dla niezamożnych odbywały się w roku sprawozdawczym w gmachu Sądu Okręgowego na tych samych zasadach, jak w okresach poprzednich. Konsultacje odbywają się 2 razy w tygodniu: poniedziałki i czwartki w godzinach pomiędzy 12 — 14. Porad udzielają adwokaci i aplikanci adwokaccy, wyznaczani w kolejnym porządku przez Delegata Rady Adwokackiej. W okresie sprawozdawczym udzielono 422 porady. Dyżurujący adwokaci prowadzą protokuł konsultacji w przeznaczonym na ten cel zeszycie. Bezpłatne konsultacje wpływają na powiększenie się ilości spraw, prowadzonych z urzędu na prawie ubogich. W roku sprawozdawczym konsultacja miała możność stwierdzić, iż z porad bezpłatnych niejednokrotnie korzystali ludzie, którzy za porady mogliby płacić.

10. ŻYCIE WEWNĘTRZNE IZBY.

UTRZYMANIE ŁĄCZNOŚCI Z ADWOKATURĄ CAŁEGO OKRĘGU IZBY. Nawiązany przed kilku laty ściślejszy kontakt z adwokatami, zamieszkałymi na prowincji, był utrzymywany i w okresie sprawozdawczym. O wszystkich poczynaniach natury ogólniejszej i o ważniejszych zarządzeniach Rada Adwokacka informowała stale delegatów za pomocą komunikatów. Ze swej strony niektórzy delegaci przesyłali Radzie Adwokackiej spostrzeżenia swoje i uwagi, tyczące się spraw, interesujących ogół adwokatury, a niekiedy, acz nie w tej mierze, jak by tego życzyć sobie należało, uczestniczyli w posiedzeniach Rady.

W okresie sprawozdawczym Dziekan odwiedził dwa ważniejsze ośrodki, a mianowicie Łódź i Kalisz. Żywa wymiana zdań i obfitość poruszonych tematów na zwoływanych w tym celu zebraniach są dobitnym wyrazem celowości bezpośredniego kontaktu między stolicą a prowincją.

SPRAWA WŁASNEJ SIEDZIBY. Sprawa pozyskania siedziby dla Izby Adwokackiej i jej organów była w dalszym ciągu przedmiotem szczególnej troski Rady Adwokackiej, posiadany bowiem dotychczas lokal nie czyni zadość najskromniejszym wymaganiom. Jak wiadomo, Walne Zgromadzenie Izby, odbyte w r. 1926, zaaprobowało wniosek Rady w przedmiocie nabycia nieruchomości i wzniesienia względnie przebudowania domu, w którymby znaleźć mogły pomieszczenie wszystkie zrzeszenia prawnicze. Pewna liczba członków Izby zadeklarowała udzielenie na ten cel pożyczki w postaci udziałów, podlegających spłacie w ciągu dłuższego okresu czasu. Niestety, niepomyślne konjunktury gospodarcze i finansowe w ubiegłym okresie, a przedewszystkiem zamknięcie długoterminowych tanich kredytów, stanęły na przeszkodzie zrealizowaniu powyższego projektu. Z konieczności wypadło ograniczyć zamierzenia do skromniejszych rozmiarów. Na jesieni 1929 r. wyłonił się projekt nadbudowania kosztem zł. 250.000 na wyłączne potrzeby Izby, czwartego piętra na jednym z domów przy ul. Czackiego. Projekt ten był wszechstronnie zbadany z udziałem architekta i rozważany na kilku posiedzeniach Rady, propozycja jednak właściciela co do okresu umorzenia kosztów nadbudowy, które wyłożyć miała Ra-

da Adwokacka z funduszów Izby, uznane zostały za niedogodne, stanowiłyby bowiem zbyt wielkie obciążenie budżetu. W rezultacie zatrzymano się na myśli wynajęcia narazie lokalu w istniejącym domu, odkładając dalej idące projekty do odpowiedniejszego momentu. Jakoż w mieciącu styczniu zawarto umowę z właścicielką domu przy ul. Królewskiej pod Nr. 16. Lokal położony jest na 2-em piętrze. Umowa opiewa na lat cztery z możnością przedłużenia na żądanie Rady Adwokackiej. Obecnie Rada przystąpiła do umeblowania biura. Związane z tem wydatki, oczywiście, nie mogą obciążać jednorocznego budżetu, lecz owszem powinny być rozłożone na lat kilka. Na pokrycie ich postanowiono zaciągnąć pożyczkę od członków Izby, która jest bezprocentowa i podlega stopniowemu umorzeniu z dochodów Izby.

Na propozycję Dziekana szereg członków Izby zaofiarował różne cenne przedmioty do upiększenia lokalu. Dotychczas złożyli dary członkowie Izby: Cezary Ponikowski — biust Henryka Krajewskiego, Adolf Suligowski — sztychy i książki, Wacław Brokman — obraz, Jan Oderfeld — obraz, Kazimierz Sterling — obraz, Władysław Szatensztajn — sukno na stół obrad.

Zapowiedziane są dalsze dary.

BIBLJOTEKA. Nadzór nad Bibljoteką Izby z ramienia Rady Adwokackiej pełnił w okresie sprawozdawczym członek Rady — Bibljotekarz Leon Nowodworski; bezpośredni zarząd sprawował student Wydziału Prawa U. W. Jerzy Korytowski.

Prace nad skatalogowaniem i uporządkowaniem bibljoteki dobiegły do końca, co pozwoliło obliczyć dokładnie zasoby bibljoteki, które liczą:

Biblijoteka zasadnicza	2.910 tomów
Bibljoteka czasopism i wydawnictw perjodycznych	1.706 „
Bibljoteki podręczne w Sądach: Najwyższym, Apelacyjnym i Okręgowym . . .	117 „
Razem . .	4.733 tomów

W porównaniu do ostatniego inwentarza z 1926/27 r. wzrost Bibljoteki przedstawia się, jak następuje:

Dział	Ilość tomów w roku 1926/27	Ilość tomów w roku 1929/30	Przyrost w tomach	Przyrost w %%
Bibjoteki podręczne	27	117	90	333,3
Bibjoteka zasadnicza	1.777	2.910	1.133	63,2
Czasopisma i wyd. perjodyczne	1.251	1.706	455	36,3
Ogółem tomów	3.055	4.733	1.678	54,9

Na przyrost złożyły się zakupy, dary i zamiany.

W okresie sprawozdawczym zakupiono około 160 tomów, w czem starano się uwzględnić na pierwszym planie wszystkie nowości prawnicze polskie; zakup dzieł zagranicznych wobec szczupłego budżetu musiał być z konieczności bardzo ograniczony; stąd pozostają tu jeszcze znaczne luki do uzupełnienie, zwłaszcza w zakresie nowych wydań komentatorów i kodeksów z komentarzami. Przy zakupach uwzględniano w miarę możności życzenia członków Izby, zapisywane w odpowiedniej książce.

W zakresie darów uporządkowanie i skatalogowanie cennego księgozbioru, ofiarowanego w okresie ubiegłym przez spadkobierców ś. p. mecenasa Ludwika Marczewskiego, uzupełniło poważne braki bibljoteki, pozwalając na skompletowanie wyroków cywilnych b. Senatu Rosyjskiego, „Sobranija Uzakonienij i Razporażenij", „Recueil Géneral des lois et des arrêts" Sirey'a i innych; przybył komplet dzieł Demolombe'a, „Prace przygotowawcze do kodeksu cywilnego" Fenet'a oraz liczne dzieła z dziedziny prawa cywilnego, handlowego i karnego.

W okresie sprawozdawczym spadkobiercy ś. p. mecenasa Henryka Cederbauma z księgozbioru zmarłego ofiarowali bibljotece liczne dzieła francuskich komentatorów, komplet Dziennika Ustaw i inne. Adwokat Kazimierz Gronkiewicz ofiarował komplet „Dziennika Rozporządzeń dla Generał-Gubernatorstwa Warszawskiego".

Własne swe prace ofiarowali w okresie sprawozdawczym następujący członkowie Izby: Leon Berenson („Z sali śmierci"), Henryk Konic („Prawo o zobowiązaniach"), Henryk Marjański („Kult żywego słowa"), Szymon Rundstein („Ćwiczenia praktyczne z prawa międzynarodowego" i ‚L'arbitrage international en

matière privée"), Jan Ruff („Kodeks postępowania karnego" i „Odpowiedzialność karna lekarza"), Adam Słomiński („Prawo cywilne w jurisprudencji Senatu"), Ignacy Weinfeld („Skarbowość polska"); nadto Aleksander Mogilnicki obiecał komplet swych prac.

Wraz z podziękowaniem pod adresem ofiarodawców godzi się tu raz jeszcze wyrazić pod adresem wszystkich autorów-adwokatów prośbę, aby chcieli stale po jednym egzemplarzu swych prac nadsyłać bibljotece Izby Adwokackiej Warszawskiej w imię zasady „sami sobie".

W okresie sprawozdawczym uporządkowano również dublety, których bibljoteka posiada z górą 1000 tomów; pozwoliło to na uskutecznienie szeregu zamian, naprzykład z bibljoteką Sądu Najwyższego. Z pośród dubletów ofiarowano 6 tomów bibljotece Seminarjum Prawa Publicznego Uniwersytetu Warszawskiego, a 211 tomów, w tem szereg dzieł podstawowych, przesłano bibljotece adwokackiej w Sosnowcu.

W okresie sprawozdawczym powiększono również liczbę czasopism, mianowicie oprócz dawniejszych zaprenumerowano: „Obwieszczenia publiczne Ministerstwa Sprawiedliwości", „Głos Sądownictwa", „Prawo" (Organ wydziału Prawno-ekonomicznego ogólnopolskiego związku akademickich kół naukowych), „Przegląd Sądowy", „Czasopismo sądowo-lekarskie".

Ogólna ilość prenumerowanych czasopism przedstawia się jak następuje:

Czasopisma	Ilość w roku 1928/29	Ilość w roku 1929/30
polskie	14	20
niemieckie	2	2
francuskie	3	3
Ogółem	19	25

Z pośród czasopism bibljoteka otrzymywała w dalszym ciągu bezpłatnie „Palestrę" i „Czasopismo Adwokatów Polskich".

W roku sprawozdawczym oprawiono wszystkie nowonabyte książki, roczniki czasopism oraz uzupełniono szereg bra-

ków w tym względzie z lat ubiegłych; ogółem oprawiono 325 tomów.

Statystyka czytelnictwa wykazuje, że zainteresowanie się bibljoteką wzrosło prawie w dwójnasób: w roku 1928/29 wypożyczono książek ogółem 335, a w roku 1929/30 — 634. Czytelnictwo na miejscu wyrażało się w roku 1929/30 cyfrą przeciętną 5,4 osób dziennie, a w roku 1928/29 — cyfrą 4,3.

Co się tyczy wydatków bibljoteki w okresie sprawozdawczym wzrost wykazuje pozycje na zakup książek. Prenumeratę zapłacono przeważnie na całe półrocze 1930 r., co pozwoli w przyszłym okresie sprawozdawczym przeznaczyć nieco większą kwotę na zakup nowych książek.

Zestawienie wydatków za rok 1929/30 przedstawia się, jak następuje:

Zakup książek	zł.	
polskich	1.166,30	
francuskich	23.—	
niemieckich	516,05	1.705,35 zł.
Prenumerata czasopism		
polskich	562,80	
niemieckich	248,60	
francuskich	102,55	913,95 zł.
Oprawa książek i roczników czasopism .	698,80	698,80 zł.
Utrzymanie lokalu bibljoteki, remont szaf, instalacje elektryczne, żarówki i t p.	194,13	
pensja woźnego i wynagrodzenia dodatkowe	440,—	634,13 zł.
Znaczki pocztowe, materjały piśmienne i druki	82,50	82 50 zł.
Różne	26,80	26,80 zł.
	Razem	4 059,53 zł.

W związku z przeniesieniem siedziby Rady Adwokackiej do nowego lokalu stała się również aktualną sprawa przeniesienia do tego lokalu bibljoteki Izby; należy jednak zaznaczyć, że ze strony części członków Izby pod adresem Rady Adwokackiej wyrażone zostało życzenie, ażeby bibljotekę pozostawić w dotychczasowem jej pomieszczeniu w gmachu Sądu Najwyższego. Sprawa ta nie jest jeszcze zdecydowana ostatecznie.

11. FUNDACJA IMIENIA FRANCISZKI Z RZEPNICKICH KOTERMANOWICZOWEJ DLA OSÓB POŚWIĘCAJĄCYCH SIĘ NAUCE PRAWA.

Testamentem własnoręcznym z dnia 22-go września 1929 roku. Franciszka z Rzepnickich Kotermanowiczowa zapisała należącą do niej nieruchomość przy ul. Chmielnej pod Nr. 23 w Warszawie na rzecz Fundacji dla osób poświęcających się nauce prawa. Zarząd Fundacji zmarła powierzyła Radzie Adwokackiej w Warszawie, mianując jednocześnie wykonawcą swej ostatniej woli adwokata Maurycego Sonenberga. Po szczegółowym omówieniu sprawy na zwołanej ad hoc konferencji, Rada Adwokacka zwróciła się do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o zatwierdzenie zapisu i nadanie Fundacji statutu zgodnie z projektem, uchwalonym przez Radę Adwokacką. Jakoż reskryptem z dn. 1 lutego 1930 r. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Fundację zatwierdził i nadał jej statut. W międzyczasie, na wniosek Rady Adwokackiej, w księdze wieczystej nieruchomości, będącej przedmiotem zapisu, zostało otwarte postępowanie spadkowe i równocześnie zgłoszone prawa Fundacji. Po dopełnieniu tych formalności Rada Adwokacka wystąpiła przed Sąd Okręgowy w Warszawie z powództwem przeciwko spadkobiercom Kotermanowiczowej o wydanie zapisu i o przepisanie tytułu własności na rzecz Fundacji. Do prowadzenia sprawy upoważnieni zostali adwokaci Stanisław Szczepański, Ludwik Domański i Zygmunt Sokołowski.

Statut Fundacji ma brzmienie następujące:

§ 1. Na mocy testamentu własnoręcznego Franciszki Kotermanowiczowej z dn. 22 września 1929 r., ogłoszonego przez sędziego Różyckiego w zastępstwie Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie w dn. 5 listopada 1929 r. i złożonego u notarjusza Karola Hettlingera w Warszawie (rep. Nr. 6296 z 1929 roku) powołana została do życia fundacja pod nazwą: „Fundacja imienia Franciszki z Rzepnickich Kotermanowiczowej dla osób poświęcających się nauce prawa".

§ 2. Majątek fundacji stanowi nieruchomość w Warszawie przy ul. Chmielnej Nr. pol. 23, Nr. hip. 1564 C.

§ 3. Dochody z majątku fundacji obracane będą zgodnie z intencją testatorki na zasiłki na kontynuowanie studjów lub wydawnictwa własnych prac dla niezamożnych Polaków, obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, którzy kończą, bądź ukończyli już studja prawnicze i zamierzają się poświęcić nauce prawa.

§ 4. Zarząd fundacji sprawuje Rada Adwokacka Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie; celem bezpośredniego zawiadywania majątkiem fundacji Rada Adwokacka może wyłonić ze swego grona Komitet pod przewodnictwem Dziekana w składzie 5 osób i przelać nań swe uprawnienia bądź w całości, bądź w części. Siedzibą Zarządu jest m. st. Warszawa.

§ 5. Do zakresu działalności Rady Adwokackiej, względnie wyłonionego przez nią Komitetu, należy ustalenie corocznie budżetu fundacji, pobieranie dochodów z jej majątku, określanie wysokości zasiłków osobom uprawnionym, ewentualnie decyzja co do sprzedaży stanowiącego majątek fundacji domu i lokata w ten sposób uzyskanej sumy pieniężnej.

§ 6. Fundację reprezentują we wszystkich czynnościach prawnych i we wszystkich stosunkach z władzami Dziekan i Sekretarz Rady Adwokackiej w Warszawie.

§ 7. Zarząd fundacji składa co roku sprawozdanie ze swej działalności Panu Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

12. ZARZĄD FUNDUSZAMI IZBY.

SKŁADKI CZŁONKOWSKIE. Walne Zgromadzenie Izby odbyte w marcu 1929 r. określiło wysokość składki adwokackiej za rok sprawozdawczy na 110 zł. z prawem Rady Adwokackiej do podniesienia tej składki do 120 zł., z czego jednak Rada nie skorzystała.

Sposób inkasowania składek (tak adwokackich, jak i pośmiertnych) pozostał naogół w roku sprawozdawczym taki sam, jaki był stosowany dotychczas, mianowicie: Rada ogłaszała

w pokojach adwokackich o przypadających ratach, inkasowała należności przez swoich inkasentów, przypominała telefonicznie i zawiadamiała o każdej racie delegatów na prowincji, wreszcie wzywała indywidualnie członków Izby. Rada tutaj nadmienia, że obowiązku przypominania ona nie ma, każdy zaś członek Izby winien sam pilnować terminów uiszczania składek: W wypadkach większych zaległości Dziekan wzywał kolegów do siebie, celem wytłomaczenia się o przyczynach zaległości; sposób ten stosowany był wyjątkowo, dawał jednak prawie zawsze dobry rezultat w tem znaczeniu, że zaległości zostały wyrównywane. Gdy wzywani indywidualnie koledzy ani nie tłomaczyli się z przyczyn zaległości, ani tych zaległości nie regulowali, Rada widziała się zmuszoną do stosowania art. 28 Statutu.

W dwuch wypadkach pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej koledzy tłomaczyli się, że składek nie płacą, będąc jedynie luźno związani z adwokaturą; w tych wypadkach interwencja Dziekana spowodowała, że ci koledzy prosili o wykreślenie ich z listy adwokatów. W dwuch innych wypadkach Sąd Dyscyplinarny, widząc niechęć do płacenia składek, których zaległość sięgała ponad półtora tysiąca złotych, wymierzając karę, widział się zmuszony do wystąpienia do Rady z wnioskiem o zdecydowaniu kwestji, czy ci koledzy mają pozostawać w liczbie adwokatów. Wniosek ten przez Radę nie został jeszcze zdecydowany.

W roku sprawozdawczym zauważyć się dała większa niż w latach ubiegłych nieregularność w opłacaniu składek. Ponieważ składki w tym roku nie są większe, Rada przypisuje tę nieregularność zaostrzającemu się stale kryzysowi gospodarczemu i zmniejszaniu się zarobków tak w związku z kryzysem, jak również w związku z ciągle niepomiernie wzrastającą liczbą adwokatów, zwłaszcza w stolicy. Doszukując się dalej przyczyn zalegania w płaceniu składek, Rada przystąpiła do reorganizacji systemu inkasowania. W tym względzie Rada zaproponowała kolegom z Łodzi powierzenie inkassa specjalnemu urzędnikowi, Delegat jednak po porozumieniu się z tamtejszemi kolegami, zakomunikował Radzie, iż zorganizować inkassa nie można było. Na terenie Warszawy Rada usunęła od inkassa jednego urzędnika z powodu zbyt opieszałego załatwiania tych czynności i na jego miejsce zaangażowała innego. Pozatem, od kwietnia

r. b. będzie wprowadzony system indywidualnego zawiadamiania co miesiąc wszystkich członków Izby o ilości składki, przypadającej na dany miesiąc. W tym zarządzeniu, zresztą dosyć kosztownem, Rada kierowała się tem, że gdy każdy z kolegów będzie co miesiąc powiadomiony o nieznacznej przypadającej na niego składce, będzie mu łatwiej ją uiścić, niż gdy ta zaległość, dla braku przypomnienia, po szeregu miesięcy wzrośnie do znacznej sumy.

Zaległości za rok sprawozdawczy wynoszą 204,855.15. Rada, aby ułatwić kolegom wpłacanie składek, korzystała jaknajszerzej ze swych uprawnień, rozkładając i odraczając zaległości. Niektórych kolegów Rada, z uwagi na ich stan materjalny, zwolniła całkowicie lub częściowo od składek adwokackich, wreszcie Rada uznała za możliwe redukować nowoprzybywającym kolegom składkę adwokacką z uwagi na datę wciągnięcia ich na listę, przyjmując za normę kwartały.

FUNDUSZ ZAPOMÓG OGÓLNYCH. Na fundusz ten potrącone jest 15% ze składem adwokackim, a to stosownie do uchwały Rady z dn. 1 kwietnia 1925 r. W roku sprawozdawczym potrącenia te wyniosły 16.993 zł. 73 gr. Z funduszu tego udzielane są zapomogi stałe i jednorazowe pozostałym w ubóstwie rodzinom zmarłych adwokatów, zmarłych dawniej — przed wprowadzeniem zapomóg pośmiertnych. Ze stałych zapomóg, które wahają się od 25 do 50 zł. miesięcznie korzysta 10 osób. W roku sprawozdawczym zapomóg stałych wypłacono na sumę 6.270 zł. Zapomóg jednorazowych udzielono w 1 wypadku w sumie ogólnej 200 zł.

FUNDUSZ ZAPOMÓG POŚMIERTNYCH. Sprawozdanie z zamierzeń Rady co do reorganizacji zapomóg pośmiertnych złożone jest w innem miejscu. Tutaj Rada zaznacza, że, gdyby nie fundusze, zbiorowe tą drogą, nie byłoby tak szerokiej możności, jaką praktykuje Rada, w przyznawaniu odroczeń, rozkładań na raty, zwolnień od składek, a głównie udzielania pożyczek, fundusz bowiem „zapomóg pośmiertnych" nie byłby wystarczający. Z uwagi, że w przypadkach niepozostawienia przez zmarłego osób, mających prawo korzystania z zapomogi pośmiertnej, składka po potrąceniu 15% w ¾ pozostałości przechodzi na rzecz Izby, Rada czerpie z tego funduszu na pomoc członkom Izby. Ułatwia, pozatem, to zadanie okoliczność, że ca-

łość zapomogi polega wypłacie uprawnionym dopiero po upływie 3 miesięcy od daty śmierci.

Z funduszu tego Rada z reguły wypłaca ¼ część niezwłocznie po śmierci, resztę, jak powiedziano, Rada ma prawo wypłacać dopiero po upływie 3 miesięcy, jednak, w wyjątkowych wypadkach szczególnej potrzeby pozostałych po śmierci, Rada termin ten, w miarę posiadania funduszów, skraca.

Zapomóg pośmiertnych w roku sprawozdawczym wypłacono ogółem 172.554 zł. 50 gr. w 14 wypadkach śmierci (w roku 1926—27 wypłacono w 11 wypadkach śmierci 117.234 zł., w r. 1927—28 w 13 wypadkach — 184.188 zł., w r. 1928—29 w 14 wypadkach — 183.944 zł. 50 gr.).

POŻYCZKI. Pożyczki zasadniczo Rada udziela bez procentów członkom Izby będącym w potrzebie, procentowe zaś (10%) udziela, gdy koledzy proszą o oprocentowanie, pozatem odsetki liczone są w wypadkach zwłoki. Zaznaczyć należy, że koledzy bardzo często nie liczą się zupełnie z terminami, na które im pożyczka udzielona została, i, pomimo wezwań, częstokroć ani nie płacą ani nawet nie usprawiedliwiają swej zwłoki. Stwarza to trudną dla Rady sytuację, gdyż, z jednej strony, koledzy ci zatrzymują niepomiernie długo pieniądze, któreby mogły być udzielone w formie pożyczki innym potrzebującym kolegom, z drugiej strony — Rada nie ma prawa w tych wypadkach korzystania z uprawnień, wypływających z art. 28 Statutu, występować zaś na drogę sądową nie chce, licząc na to, iż niepunktualni koledzy sami zrozumieją konieczność regulowania tego rodzaju swych zobowiązań.

Z pożyczek w roku sprawozdawczym korzystało 31 osób na ogólną sumę 52.372 zł., z czego spłacono 10.755 zł. Od roku 1925 pozostają dłużni 2.075 kolegów, od 1926 r. — 8.645, od 1927 r.— 12.360, od 1928 r. — 28.855 i od roku 1929 — 46.262.

LOKOWANIE FUNDUSZÓW. Fundusze Izby lokowane są bądź w gotówce, bądź w papierach procentowych. Gotówkę lokuje się na rachunkach czekowych w Banku Handlowym i w P. K. O. w takich sumach, jakie są mniej więcej przewidywane na najbliższe wypłaty, resztę, zaś lokuje się w papierach procentowych. W obecnej chwili Rada ma na swych rachunkach: w gotówce 122.512 zł. 38 gr., w następujących papierach procentowych 132.112 zł. 10 gr.

III. SPRAWOZDANIE RACHUNKOWE

INWENTARZ IZBY ADWOKACKIEJ

Sporządzony w dniu 15 lutego 1930 r.

	wart. nom.	Zł.	Zł.
Wartości pieniężne.			
1. Gotówka w kasie biura Rady		2.768,85	
2. P. K. O. — saldo na r-ku czekowym . .		17.824,08	
3. Bank Handlowy — zaldo na r-ku czek. .		101.919,45	122.512,38
Papiery wartościowe.			
p/g kursów w dniu 15/2 1930 r.			
$10^{0}/_{0}$ Poż. Kol. wart. nom. frs. . .	13.565,—	23.915,10	
4½$^{0}/_{0}$ L. Z. m. W-wy wart. nom. zł.	6.700,—	3.450,50	
$5^{0}/_{0}$ L. Z. „ „ „ „ „	3 200,—	1.744,—	
4½$^{0}/_{0}$ L. Z. Ziemskie wart. nom. zł.	440,—	227,70	
$5^{0}/_{0}$ Poż. Prem. Dol. szt. 520 à $ 5		40.820,—	
$6^{0}/_{0}$ „ Dol. wart. nom. $	400,—	2.812.40	
$4^{0}/_{0}$ „ Inwest wart. nom. zł. . . .	17.500,—	21 960,50	
$8^{0}/_{0}$ L. Z. B. Rolnego wart. nom. zł zł.	35.260,—	33.144,40	
Akcje Banku Polskiego szt. 25		4.037,50	132.112,10
Dłużnicy.			
Członkowie Izby za udzielone pożyczki p/g wykazu			98.197,—
Ruchomości.			
P/g wykazu		19.642,25	
$10^{0}/_{0}$ amortyzacji		1.964,23	17.678,02
Należności z tytułu zaleg. składek.			
P/g wykazu			
1) Fundusz ogólny:			
Zaległe składki adwokackie			
a) Adwokatura Warszawska		13.570,—	
b) „ Prowincjon		11.515,05	
Do przeniesienia		25.085 05	370.499,50

	Zł.	Zł.
Z przeniesienia	25.085,05	370 499.50
Zaległe tyt. zwrotu koszt. post. dysc.		
a) Adwokatura Warszawska	2,961,90	
b) „ Prowincjon.	1.448,90	29,495.85
2) Fundusz Zapomóg Pośmiertnych:		
Zaległe składki pośmiertne		
a) Adwokatura Warszawska	90.580,80	
b) „ Prowincjonalna	42.853,50	
Zaległe tyt. wpisu jednorazowego		
a) Adwokatura Warszawska	30.580,—	
b) „ Prowincjonalna	11.345,—	175.359,30
Sumy Przechodnie.		
Różne należności		9.107,66
		584.462,31
Wierzyciele.		
Należne zapomogi pośmiertne rodzinom po zmarłych adwokatach:		
1) po ś. p. Drzewieckim	14.392,—	
2) „ „ Hebdzyńskim	15 224,—	
3) „ „ Drozdowiczu	14 552,—	
4) „ „ Rauszerze	7.952,—	
5) „ „ Michaliku	15.024,—	
6) „ „ Jurkowskim	19.164,20	86.308,20
		86.308,20
Aktywa		584.462,31
Pasywa		86.308 20
Fundusze		498 154,11

ZESTAWIENIE RACHUNKOWE WPŁYWÓW I WYDATKÓW

za rok 1929/30

Fundusz Ogólny

Wn

	Zł.	Zł.
I Zjazd Prawników Polskich	8.000,—	
Naczelna Rada Adwokacka	10.600,—	
Fundusz Bibljoteczny	360,—	
15% ze składek przenies. na fund. zapomog.	16.993,73	35.953,73
Koszty Administracyjne:		
Abonament telefonów i instalacje	6.471,96	
Koło Prawników Pol. (komorne, światło i t. p.)	3.844,25	
Koszty depozytowe i manip. w inst. kred.	1 588,82	
Materjały piśmienne i druki	4.612,90	
Ogłoszenia, komunikaty i pren. pism.	4.418,90	
Portorja	4.242,33	
Prowizja od inkasa składek	1.632,72	
Składki ubezpiecz. pracowników biura	1.839,—	
Pensje personelu	55.690,—	
Różne	9.866,13	94.207,01
Bilans zamknięcia		24.849,95
		155.010,69

Ma

	Zł.	Zł.
Saldo z roku 1928/29		2.785,78
Składki adwok. zaległe i bież.	114.735,—	
Wpisowe od petentów	5.480,—	
Zwrot kosztów post. dysc.	720,26	
Za legitymacje członkowskie	855,—	
Różne	938,80	122.729,06
Należne zaległe skład. adw. i koszt. post. dysc.		29.495,85
		155.010,69

Fundusz Zapomóg Pośmiertnych

Wn

	Zł.	Zł.
Zapomogi wypłacone rodzinom zmarł. adw.		
1. Chrzanowski	16.920,—	
2. Łabęcki	12.902,—	
3. Szwajcer	16.902,—	
4. Gagatnicki	1.974,50	
5. Godlewski	17.622,—	
6. Gałczyński	12.902,—	
7. Bełza	18.540,—	
8. Grabowski	18.540,—	
9. Drzewiecki	4.000,—	
10. Dajnowski	18.504,—	
11. Ettinger	17.748,—	
12. Drozdowicz	4.000,—	
13. Hebdzyński	4.000,—	
14. Michalik	4.000,—	
15. Rauszer	4.000,—	172.554,50
Należne zapomogi rodzinom zmarł. adw.		86.308,20
Bilans zamknięcia		180.645,38
		439.508,08

Ma

	Zł.	Zł.
Saldo z roku 1928/29 ze skł. pośm.		18.192,98
Składki pośm. zaległe i bieżące	179.652,—	
Należne składki pośm. zaległe	133.434,30	313.086,30
Saldo z roku 1928/29 wpisu jednor.		23.993,80
Składki wpisu jednor. od nowoprzyjęt. adw.	42.310,—	
Należny zaległy wpis	41.925,—	84.235,—
		439.508,08

Fundusz Zapomogowy

Wn

	Zł.	Zł.
Udzielone pożyczki członkom Izby	52 372,—	
„ zapomogi stałe	6.270,—	
„ „ jednorazowe	200,—	58.842,—
Bilans zamknięcia		122.800,59
		181.642,59

Ma

	Zł.	Zł.
Saldo z roku 1928/9		5.107,37
Zwrot udzielonych pożyczek	10.755,—	
15% ze składek adwokackich	16.993,73	
Składki i ofiary wpłacone przez różnych	5.810,50	
Przeniesione z r-ku procentów	44.778,99	78.338,22
Należności z tyt. udzielonych pożyczek		98.197,—
		181.642,59

Fundusz Bibljoteczny

Wn

	Zł.	Zł.
Wypłacone na potrzeby bibljoteki		4.175,—
		4.175,—

Ma

	Zł.	Zł.
Wpłacone przez różnych	3.815,—	
Przenies. z funduszu ogólnego	360,—	4 175,—
		4.175,—

Fundusz Asekuracyjny w spr. zast. karnych

Wn

	Zł.	Zł.
Wypłacone różnym za zastępstwa		12.485,—
Bilans zamknięcia		4.175,50
		16.660,50

Ma

	Zł.	Zł
Saldo z roku 1928/9		2,950,—
Wpłacone przez różnych za zastępstwa		13.710.50
		16.660,50

Fundusz Asekuracyjny w spr. zast. karn. w sądzie wojsk.

Wn	Zł.	Zł.	Ma	Zł.	Zł.
Wypłacone różnym za zastępstwa		815,—	Saldo z roku 1928/9		150,—
Bilans zamknięcia		55,—	Wpłacone przez różnych za zastępstwa		720,—
		870,—			870,—

R-k Procentów

Wn	Zł.	Zł.	Ma	Zł.	Zł.
Przeniesione na fundusz zapomogowy		44 778,99	Saldo z okresu ub.		30.479,43
			% % od udzielonych pożyczek członkom Izby .	557,95	
			% % od obrotów w instyt. kredytowych . . .	5.561,55	
			% % od papierów wartościowych	8.180,06	14.299,56
		44.778,99			44.778,99

R-k Sum Przechodnich

Wn	Zł.	Zł.	Ma	Zł.	Zł.
Różne rozliczenia		13.998,—	Saldo z roku 1928/9		371,34
			Wpłacone przez różnych do rozliczenia		4.519,—
			Bilans zamknięcia		9.107,66
		13.998,—			13.998,—

R-k Pożyczki Udziałowej na urządzenie nowego lokalu

Wn	Zł.	Zł.	Ma	Zł.	Zł.
Nabyto urządzenie biurowe i inne		8.750,—	Wpłacone udziały		8.750,—
		8 750,—			8.750,—

BILANS

Stan czynny — Izby Adwokackiej Warszawskiej na dzień 15 lutego 1930 r. — Stan bierny

	Zł.	Zł.
Kasa.		
Gotówka w kasie Rady		2.768,85
Instytucje Kredytowe.		
Bank Handlowy — saldo na r-ku czekowym . .	101.919,45	
P. K. O. „ „ „ „ . .	17.824,08	119 743,53
Papiery wartościowe.		
Zdeponowane w Banku Handlowym		132 112,10
Dłużnicy.		
Członkowie Izby za udzielone pożyczki		98.197,—
Należności z tyt. zaległych składek.		
Składki adwokackie	25.085,05	
Koszty post. dyscypl.	4.410,80	
Składki pośmiertne	133.434,30	
Wpis jednorazowy	41.925,—	204 855,15
Ruchomości.		
W biurze Rady i pok. adw. przy Sądach . . .		17.678,02
Sumy Przechodnie.		
Różne należności		9.107,66
		584.462,31

	Zł.	Zł.
Wierzyciele.		
Należne zapomogi pośm. rodz. zmar. adw. . . .		86.308,20
Fundusze.		
1) Fundusz Ogólny	24.849,95	
2) „ Zapomóg Pośmiertnych i Wpis jedn.	287 091,48	
3) „ Zapomogowy	139.582,19	
4) „ Asek. w spr. zast. karnych	4.175,50	
5) „ „ „ „ „ w Sąd. Wojsk.	55,—	
6) „ Specjalny	9.107,66	464.861,78
R-k Funduszów Żelaznych.		
1) Fundusz im. Leona Figowskiego	1.744,—	
2) „ „ Zygmunta Tykocinera	4.715,20	
3) „ „ Zygmunta Sokołowskiego . .	2.425,20	8.884,40
Rezerwa na umorzenie wątpliwych należności.		6.729,91
Majątek Izby.		17 678,02
		584.462,31

Preliminarz budżetowy.

	Zł.	Zł.
Wpływy:		
Składki 1093 × 120	131.160,—	
Potrącenia na fundusz zapomogowy	19.674,—	111.486,—
Wpisowe		4.000,—
Zaległości		24 849,95
		140 335.95
Rozchody:		
Naczelna Rada Adwokacka	12.000,—	
Komorne	12.000,—	
Utrzymanie lokalu	3.000,—	
Telefony	6.500,—	
Bibljoteka	4.500,—	
Materjały piśmienne i druki	5.000,—	
Portorja, przejazdy, drobne	4.000,—	
Ogłoszenia i prenumerata pism	4.500,—	
Koszty depozytów, manipulacyjne, kurłuż, podatek i t. p.	2.000,—	
Urządzenie lokalu	12.000,—	
Wynagrodzenie kancelarji	62.000,—	
Ubezpieczenie personelu	2.000,—	
Nieprzewidziane wydatki	10.835,95	
	140.335,95	

